

G Ü V E N C E

TANRI'NIN
KURTARIŞINDA
HUZUR BULMAK

YAŞAM İÇİN 31 GÜNLÜK
RUHSAL OKUMALAR

WILLIAM P. SMITH

William P. Smith son kitabı olan *Güvence: Tanrı'nın Kurtuluşunda Huzur Bulmak* kitabında şu soruyu sorarak, doğrudan yüreğimin yakarışına dokunuyor: “Tanrı’yı şüphe duyanları umursayan biri olarak görmeye alışkın mısınız?” Hepimizi düşündüren ve Tanrı’nın şüphe duyanlara kendi sevgisinin güvencesinde büyümeleri için yardım etmekten zevk duyduğu gerçeğini beyan eden ne de harika bir soru.

—**Tara Barthel**, Hristiyan Arabulucu; Yazar, *Living the Gospel in Relationships* DVD Serisi

Bill Smith Müjde’yle büyülenmiş biri. Onun öğretişini ve vaaz edişini duydum, makalelerini ve kitaplarını okudum ve ona akıl danıştım. “Lazer gibi” ruhu delen soruları ve Tanrı’nın sevecen lütfunu anlama ve ona inanma bocalamalarını dile getirmesi isabetlidir çünkü ilk önce kendi yüreğindeki inanma bocalamalarını tespit etmiştir. Bu 31 günlük ruhsal okuma benim çoğu zaman kendi aklımdan geçirdiğim en zorlu soruları öne çıkardı. Yüreğimin yumuşamasına yardım ediyor ki, Tanrı karşısında yeniden hayrete düşerek, inanayım.

—**Penny Nelson Freeman**, Danışman, Serving Leaders Hizmetleri; Danışman ve Eğitimci, Parakaleo

Bill Smith acılarımızda, elemimizde ve hatta günahla mücadelemizde Tanrı’nın yokluğunu hissedenlerimize büyük bir hizmet sunmuş. Her günlük okuma zihni odaklayan ve ruhu güçlendiren yeni bakış açısı, özgürleştiren içgörüler ve Kutsal Kitap bilgeliği sunuyor. Eğer Tanrı’nın sevgisinin muazzam kapsamına dair güvenceyle yaşama konusunda derin bir ihtiyaç hissediyorsanız, bir ayınızı verin ve *Güvence* kitabının Tanrı’ya olan imanınızı zenginleştirmesine izin verin. Ve sonra aynıını tekrar yapın!

—**Dave Harvey**, Baş Pastör, Summit Kilisesi, Naples, Florida; Yazar, *When Sinners Say “I Do”: Discovering the Power of the Gospel for Marriage*

Will Smith’in *Güvence: Tanrı'nın Kurtuluşunda Huzur Bulmak* adlı ruhsal okuma kitabını okumaya başladığımda, aklımdan sürekli önem verdiğim insanlar geçti. İster danışanlarım, ister kilisemin üyeleri, ister aile üyelerim olsun, tanıdığımız birçok Hristiyan kurtuluşlarının güvencesini

hissetmekte sorun yaşıyor. *Güvence* kitabını bitirmiş olarak, bu sevdiğim insanlarla bu kitabı paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Bill şüphelerimizi görmezden gelmiyor veya duygularımızı küçümsemiyor. Bunun yerine, sürekli, nezaketle ve bilgelikle bize çobanlık ederek, bizi tekrardan *yegâne Çoban'a* ve Kutsal Yazılar'a yönlendiriyor.

—**Bob Kelleman**, Stratejik Gelişim Başkan Yardımcısı ve Dekan, Faith Bible Seminary, Lafayette, Indiana; Yazar, *Keder: İsa'yla Yürümek*

Bu, uzun süredir okuduğum ruhsal okumaların en canlandırıcı olanlarından bir tanesi. Bill yetenekli bir pastör, danışman ve Hristiyan inanç savunucusu. Bu 31 günlük ruhsal okuma boyunca, zengin Kutsal Kitap doktrinini küçük, anlaşılabilir parçalara ayrılmış gerçekler hâlinde sunuyor ve bunları çoğu Hristiyan'ın mücadele ettiği ortak şüphelere uyarlıyor. Bu okuma benim ruhum için derin bir teşvik oldu ve sizinki için de aynı-sının olacağına güveniyorum. Şiddetle tavsiye ederim!

—**John Perritt**, Kaynak Direktörü, Reformed Youth Hizmetleri; Yazar, *Insecure: Fighting Our Lesser Fears with a Greater One*

Neredeyse her sahici Hristiyan'ın kendi kurtuluşundan ara ara şüphe duyduğuna ikna olmuş durumdayım. Sonuçta, Kutsal Kitap'taki bir kitap – yani 1. Yuhanna– tümüyle bu konuyu ele almak üzere yazılmışsa, bunun Hristiyan yaşamının ortak bir sorunu olduğundan emin olabilirsiniz. Eğer bu kitabı elinizde tutma sebebiniz, Tanrı'yla aranızın düzelmiş olup olmadığı konusunda bocalamanızsa, inanıyorum ki bu sayfalarda sağlam, Kutsal Kitap'a dayalı yardım bulacaksınız.

—**Donald S. Whitney**, Kutsal Kitap Ruhsallığı Öğretmeni ve Teoloji Okulu Yardımcı Dekanı, The Southern Baptist Theological Seminary, Louisville, Kentucky; Yazar, *How Can I Be Sure I'm a Christian?*

G Ü V E N C E



**KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI**

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanışiga.com
www.karanliktanışiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Güvence
Özgün Adı: Assurance
Yazar: William P. Smith
Çevirmen: Samet Şahin
Çeviri Editörü: Göksel Erdoğan
Mizanpaj: Aysun Alsancak

ISBN: 978-605-72785-0-0
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

©2019 by William P. Smith. All rights reserved. Originally published by P&R Publishing Company. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Aralık 2022

G Ü V E N C E

TANRI'NIN KURTARIŞINDA
HUZUR BULMAK

William P. Smith

YAŞAM İÇİN 31 GÜNLÜK
RUHSAL OKUMALAR SERİSİ

DEEPAK REJU

Seri Editörü

Hepimizin zaman zaman olduđu gibi ezilmiř kamıř ve
tüten fitiller için (Yřa. 42:3).

İçindekiler

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları	11
GİRİŞ:	13

Güvensizliklerinizi Kabul Etmek 17

1. GÜN: Yaptığım Şeyden Sonra Tanrı Beni Nasıl Affedebilir? 19
2. GÜN: Yaptığım Şeyi Düşünmeyi Bırakamıyorum 21
3. GÜN: Ama Günah İşlemeye Devam Ediyorum! 23
4. GÜN: Bağışlanmayan Günah 25
5. GÜN: Tanrı Beni Gerçekten Sevseydi, Başıma Kötü Şeylerin Gelmesine İzin Vermezdi 27
6. GÜN: Tanrı Neden Kötü İnsanların Bana Yaptıklarının Yanlarına Kâr Kalmasına İzin Veriyor? 29
7. GÜN: Tanrı'nın Varlığını Önceden Olduğu Gibi Hissetmiyorum ..31
8. GÜN: Günahla Mücadele Bu Kadar Zor Olmamalı, Öyle Değil Mi?33
9. GÜN: Tanrı Benim Dualarıma Cevap Vermiyor 35
10. GÜN: Tanrı Benden Memnun Değilmiş Gibi Hissediyorum 37
11. GÜN: Kendi Gözümde Ya Da Başkalarının Gözünde Hiç İyi Değilim..... 39
12. GÜN: Tanrı'nın Bana Kızgın Olduğunu Biliyorum İşte..... 41
13. GÜN: Kurtulabilmek İçin Yeterincesini Yaptım Mı 43
14. GÜN: Ne Zaman Baksam Daha Fazla Günah Görüyorum..... 45

Tanrı'nın Sadık Eylemlerinde Emniyet Bulmak..... 47

15. GÜN: İsa, "Senin İçin Dua Ettim" Diyor 49
16. GÜN: İsa, "Bana Geleni Asla Kovmam" Diyor 51
17. GÜN: Tanrı Size Şüphenizin Hak Ettiği Şekilde Davranmaz 53
18. GÜN: Size Siz Gebe Kalmadınız 55
19. GÜN: Siz Kendinizi Diriltmediniz 57
20. GÜN: Tanrı'yı Sevmeye, O Sizi Sevmeden Önce Başlamadınız.... 59
21. GÜN: Sizin Şüpheniz, Tanrı'nın Şüphe Etmesine Sebep Olmaz ... 61

22. GÜN: Tanrı'nın Adaleti Şüpheyi Kaldırır	63
23. GÜN: Yaşama Sahipsinizdir Çünkü Tanrı Size Yaşam Üfler	65
24. GÜN: Siz Tanrı'yı, O'nun Sizi Aradığından Daha Çok Aramazsınız	67
25. GÜN: Siz Kendinizi Mesih'e Götürmediniz	69

Son Şüpheleri Huzura Erdirmek 71

26. GÜN: Ama Tanrı'nın Ailesinin Bir Parçası Olduğumu Nasıl Bilebilirim?	73
27. GÜN: Sizinle İlgili En Gerçek Olan Şey, Bir Gün Tümüyle Olacağınız Şeydir.....	75
28. GÜN: Eminim Tanrı Kesin Benden Bıkmıştır	77
29. GÜN: Ya Mesih'i Tanıdığımı İnkâr Ettiysen?	79
30. GÜN: Ruh'un Meyvelerinde Büyüyor Musunuz?	81
31. GÜN: Tanrı Uzun Vadede Sizinledir	83

Sonuç 85

Bu Günlük Ruhsal Okumalar İçin İpuçları

Evliliğimizin ilk döneminde, bir kasaba evinin üst katında, tek odalı küçük bir dairede yaşıyorduk. Ne zaman yağmur yağsa, çatıdaki çatlaklardan tavanımıza su sızar, oradan da yere damlardı. Dairenin farklı yerlerine kovalar koyar, suyun damla damla akmasını seyrederdim. Büyük kovalar koyduğum için, “Bunların dolması bayağı zaman alır” diye düşünürdüm. Su birikirken kovaların nasıl çabucak dolduğunu ve yeterince dikkat etmediğimde taşıtığını görüp şaşakalırdım.

Bu ruhsal okuma, tıpkı kovayı dolduran yağmura benziyor. Zaman geçtikçe, yavaş yavaş etki büyümektedir. Her gün birkaç ayet. Damla. Damla. Damla. Her gün susuz kalmış ruhunuzu doyuracak birkaç damla ayet.

Biz Kutsal Yazılar’la başlıyoruz. Tanrı’nın Sözü güçlüdür. Aslında bütün evrendeki en etkili güçtür. Kralların yüreklerini değiştirir, düşünleri teselli eder ve körlerin ruhsal gözünü açar. Yaşamları değiştirir ve alt üst eder. Kutsal Kitap’ın Tanrı’nın kendi sözleri olduğunu biliyoruz ve bu yüzden Kutsal Kitap’ı bizzat O’nu tanımak için okuyor ve inceliyoruz.

Kutsal Yazı çalışmamız uygulama içermektedir. Teoloji, yaşam tarzımızı değiştirmelidir. Söz’ü kendi savaşınızla ilişkilendirmeniz çok önemlidir. Bu ruhsal okumayı okurken, çoğu zaman siz sözcüğünü göreceksiniz çünkü Will doğrudan doğruya siz okuyuculara sesleniyor. Her okuma, üzerinde düşünme sorularını ve uygulamaya yönelik bir öneriyi içeriyor. Eğer soruları yanıtlarsanız ve uygulamaya yönelik alıştırmaları yaparsanız, bu deneyimden çok daha fazlasını alacaksınız. Bunları atlamayın. Kendi ruhunuz için bunları yapın.

Kutsal Yazı çalışmamız ibadet içermektedir. Temelde, güvence konusundaki her bocalama bir ibadet sorunudur. Yaşamlarımıza hükmetmesi gereken Kişi’ye olan yönelimimizi kaybetmişizdir ve O’na geri dönmemiz gerekiyordur. Söz bize, bizi zor durumumuzdan kurtaran ve yaşamımıza yeniden yön veren Mesih’i işaret eder. Tanrı’nın Sözü’nde geçirdiğiniz zamanın amacı her zaman yenilenmiş (canlanmış) ibadet olmalıdır. Kuruluşunuz konusunda şüphe ve belirsizlikle mücadele etseniz dahi, Rab bizzat nazikçe sizi elinizden tutar ve O’na açılan dar yolda size öncülük eder. Kral Mesih’e olan sevginizde büyüdükçe, umut ve kesinlik büyür.

Mesih sevgisinde büyümek ruhu dönüştürür. Mesih'e hayran olun. O'nu sevin. O'na değer verin. O'nu övün. O'nu onurlandırın. Tüm yaşamınızı O'na adayın. Hiçbir şeyi sakınmayın.

Eğer bu ruhsal okumayı faydalı bulursanız (ki bulacağınıza inanıyorum), hayatınızın farklı dönemlerinde tekrar okuyun. Önümüzdeki ayda bu kitabı çalışın ve bir yıl sonra, Tanrı'nın sizi gerçekten kurtarmış olduğuna dair derin bir güven geliştirmeye devam etmek için ona tekrardan dönün.

Bu ruhsal okumanın amacı, güvence konusundaki bocalamalara yönelik eksiksiz bir rehber sunmak değildir. Bu amaçla halihazırda yazılmış olan güzel kitaplar var. Onları satın alın ve faydalanın. Bu kitabın sonunda çeşitli kaynaklar göreceksiniz.

Şimdilik bu kadarı yeterli. Başlayalım.

Deepak Reju

Giriş

NEDEN Tanrı'nın size olan vaatlerinden şüphe duyarsınız? Neden O'nun sizi sevdiği, sizde etkin olduğu, sizin için iyi tasarıları olduğu ve sizden sevinç duyduğu konusunda bocalarsınız? Kısacası, O'nun sizi kurtarmış olduğundan emin olmak neden bu kadar zordur?

Cevabı basittir: Bazen durum böyle görünmez çünkü yaşamınızdaki göstergeler farklı bir sonuç doğuruyor gibi görünür.

Örneğin, hâlâ zor zamanlardan geçersiniz. Başınıza kötü şeyler gelir ve insanlar sizi incitirler. Hâlâ acı çekersiniz. Ve şu sorgulamalar mantıklı görünür: “Eğer Tanrı söylediği gibi her şeye gücü yeten Tanrı'ysa, o hâlde beni gerçekten sevseydi, başıma gelen bu şeyleri durdurabilirdi... Dolayısıyla belki de sevmiyordur?”

Ya da sahip olmadığınız –eş, çocuk, tatminkâr bir kariyer, eğlenceli tatiller, son model elektronik aletler, güzel dekore edilmiş bir ev, sağlıklı bir banka hesabı veya sağlıklı bir ev gibi– şeylere bakarsınız ve şöyle düşünürsünüz: “Diğer insanların durumu benden çok daha iyi gibi görünüyor. Eğer Tanrı kendi halkını bereketliyorsa ve ben bereket sahibi değilsem... belki de O'nun halkından değilimdir?”

Ya da daha kötüsü, yaşamınızın çıktıklarına bakarsınız. Yanlış olduğunu bildiğiniz şeyler yaparsınız. Suçlu hissedersiniz ama bu şeyleri yapmayı bir türlü sonlandıramıyor gibisinizdir. Şüphe usulca sokulur ve sorar: “Günahın parıltısı ve çekişi sana Tanrı'nın yüceliğinden çok daha fazla çekici geliyorsa, nasıl O'nun bir çocuğu olabilirsin ki?”

Ve onaylarcasına kafanızı sallamaya başlarsınız. Şöyle düşünmek tümüyle mantıklı gelir: “Eğer benden dışarıya taşanlar Kutsal Ruh'un işiyle bu kadar az örtüşür nitelikteyse, o hâlde bunun anlamı benim Kutsal Ruh tarafından yönlendirilmediğim değil midir? Ve eğer O'nun tarafından yönlendirilmiyorsam, bunun anlamı da yaşamımda O'ndan çok benim aktif olduğum değil midir? Dolayısıyla belki de bunun anlamı, O'nun benim içimde olmadığıdır.”

Tanrı'nın sizi günahattan ve yıkımdan kurtarmış ve sizi O'nun görkemli Yeni Yaratılış'ının bir parçası yapmış olduğundan emin olmak –güvence duymak– asla yalnızca teolojik bir bilgi meselesi değildir. Bu, yaşamınızın verilerinin Mesih'te olması gereken yeni yaşamın verileriyle örtüşmediği

zaman ortaya çıkan varoluşsal bir sorundur. Bu zamanlarda, güvensizlik mantıklı gelir.

Şimdi, şüphenin *mantığına* karşı çıkmak nispeten kolaydır (örneğin: Sizce kaç kez yeniden doğabilirsiniz?). Asıl zorlayıcı ve inatçı olan şey, şüphenin *hissidir*. Maalesef, birçok insan güvensizlikle baş etmeye çalışırken, bunu ilk başta güvensiz hissetmesine sebep olan aynı şeylere bakmaya devam ederek yapmaktadır. Durumları iyileşiyor mu ya da başarısızlık oranları düşüyor mu diye bakarlar.

Oysa şüphenin panzehri, asla gözlerimizi dışarıdaki durumlarımıza dikerek veya kendi içimize odaklanarak gelmez. Dikkatlice yukarıya, sizinle yaşamak için size yönelen bir Tanrı'ya dikkatle bakmanızla gelir. Şüpheleriniz sizi O'ndan veya size O'nu hatırlatan her şeyden uzaklaşmaya itebilir. Ama bu gibi zamanlar, sizin tam da daha büyük bir dikkatle Kutsal Yazılar'a bakmanız ve halkına korkularında ve güvensizliklerinde yardım etmek isteyen bir Tanrı'yı görmemiz gereken zamanlardır.

Bazen Rab Kutsal Kitap'ta kendi halkını –ve onu okuyan sizi– “Neden bu kadar kıt imanlısınız?” anlamındaki metinlerle doğrudan zorlayıp meydan okur. Ancak daha sıkça Rab, kendisinin sizden ötürü moralinin bozulmadığını ve sizden vazgeçmek istemediğini anlamanıza yardımcı olmak için, sizin uğruna neler yaptığı konusunda size resimler, benzetmeler, betimlemeler ve açıklamalar verir. Sizden vazgeçmez; aksine, sizi sizden kurtaracağından tümüyle emindir ve sizin de aynı güvene sahibi olmanızı ister. Bu gibi metinler, siz bundan şüphe etseniz bile O'nun sizi ne kadar sevdiğini ve istediğini görebilmeniz için O'nun yüreğini açığa çıkarır.

Sizinle şüpheleriniz hakkında konuşan bir Tanrınız olduğunu görmek, O'nun sizin şüphe yaşayacağınızı başından beri bildiğini anlamınızı sağlar. O şüphelerinizden ötürü gücenmek yerine, şüphelerinizi bekleyip öngörmüştür ve siz daha soru sahibi olmak üzere var olmadan önce, size cevaplar sunmuştur.

Tanrı'nın sizi kurtarmış olduğundan ve yaşamınızda etkin olduğundan emin değilseniz, bunun sebebi sizin bu yaşamın anlık, geçici şeylerinin, sizin üzerinizde, sizi yaratan, kurtaran ve koruyan Tanrı'dan daha çok etkiye sahip olduğuna inanmanızdır. Bunun anlamı da şüpheyle başa çıkarken, dünyaya tümüyle yeni bir ışıktan bakmanız gerektiğidir. Güvensizlik yaratan her şeyi, Tanrı'nın daha büyük çerçevesine oturtmanız

gerekir. Öyle bir Tanrı ki, kendisine büyük bedele mal olacak şekilde, Me-sih aracılığıyla size sevgisini sunmuştur; öyle ki, siz sonsuza dek O'nunla olasınız.

Güvence eksikliğinizle başa çıkmak için, şunları görmeniz gerekiyor:

- Tanrı'nın şüphe duyan insanlara gösterdiği karakterinde ve eylem-lerindeki yüreği;
- Tanrı'nın size O'ndan ve iyiliğinden şüphe etmenize sebep olan şey-lere karşı kullanmanız üzere verdiği kaynaklar; ve
- Herhangi bir şüphe doğurucu şeyin Tanrı'nın durdurulamaz gücü karşısında ne kadar güçsüz kaldığı.

Bu kitaptaki amacım budur. Genel anlamda şüphe konusundaki teo-lojik meselelere değinmiyorum (örneğin: *Tanrı'yı bilmenin nasıl yalnızca tek bir yolu olabilir?*). Bunun yerine, özellikle sizin bir birey olarak kendi-nizle bağdaştırabileceğiniz şekilde Tanrı'nın iyiliği konusundaki şüpheler-e odaklanıyorum (örneğin: *Tanrı'nın insanlığı sevdiğine inanıyorum ama beni sevdiğinden o kadar emin değilim. Yani O'nun vaatlerinin benim için geçerli olduğundan nasıl emin olabilirim?*).

Tanrı'yla ilişkinizin durumu konusundaki kişisel sorular O'nun hak-kında bir şeyler bilmeyi gerektirir ama yine de güvence neyi bildiğinizle ilgili bir mesele değildir. Sorun, bildiklerinize inanmamanızdır. Güvence-de büyümek de dolayısıyla yalnızca daha fazla bilgi edinme meselesi de-ğildir. Bir güven meselesidir. Size bilgi ulaştırmaya çalışan Kişi'nin karak-terine inanma meselesidir.

Tele pazarlamacılar beni arayıp bana neredeyse bedavaya hayatımın en iyi tekne turunu vaat ettikleri zaman, telefonu kapatıyorum. Onları tanı-mıyorum. Onlara güvenmiyorum ve açıkçası, onlarla hiçbir alakam olsun istemiyorum ve bunu hiçbir bilgi de değiştiremez.

Oysa karım aradığında ve beni işten sonra birlikte bir yürüyüşe çağır-dığında, akşamki programımı yeniden düzenliyorum ve eve daha erken varmak için sabırsızlanıyorum. Fark ne? Onu tanıyorum ve ona güveniyo-rum. Ve bu sebeple de onunla daha çok olmak istiyorum.

Umudum, Tanrı'nın sizinle güvensizliğinizde nasıl ilgilendiğini gör-dükçe, O'nu daha iyi tanımanız, O'na daha çok güvenmeniz ve O'nu daha çok istemenizdir.

GÜVENSİZLİKLERİNİZİ
KABUL ETMEK

1. GÜN

“Yaptığım Şeyden Sonra Tanrı Beni Nasıl Affedebilir?”

“Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek; sen onun topuğuna saldıracaksın.” (Yar. 3:15)

HERKESİN vicdanının farklı bir ayarı vardır. Bazılarımız daha hassastır ve kendimize çabucak –örneğin sert konuştuğumuzda, öfkeyle çocuğumuza vurduğumuzda, mağazadan ufak bir şey çaldığımızda veya önceki gece çok içtiğimizde– kızabiliriz. Bazı insanlarsa daha serttirler ve çizgiyi aştığımızı ikna olmamız için daha fazlası –örneğin eşimizi aldatmamız, aile şirketinde yolsuzluk yapmamız, birisinin haysiyetini yerle bir etmemiz veya bir akrabamızın mirasını söğüşlememiz– gerekir.

Her birey için durum farklıdır ancak evrensel olan şudur: Olmadık zamanlarda, gardınızı indirdiğinizde aklınıza usulca sokulan en az bir şey yapmışsınızdır. Boş veremiyorsunuzdur. İstemediğiniz kadar çok düşünüyorsunuzdur. Affedilemez bir şey olarak görüyorsunuzdur.

Kimşenin o şeye parmak basmasına gerek yoktur çünkü vicdanınız zaten parmak basıyordur. Ve o şey vicdanınızda yer ettiğinden, kendinize şöyle sormaya başlarsınız: “Eğer ben kendimi affedemiyorsam, Tanrı beni nasıl affedebilir?”

İşte o zaman Aden Bahçesi’ni, insanın ilk günahını düşünmek faydalı olur. O günahın sonuçları felakettir: Tüm insanlığı günaha sürüklemiştir; öyle ki, her birimiz benzeyişinde yaratıldığımız Tanrı’dan ayrı düşmüş olarak dünyaya geliriz (bkz. Ef. 2:1-3). O günah insan soyunun her bir üyesini kaçınılmaz ölüme tutsak etmiştir (bkz. Rom. 5:12-14). Tüm evreni hayal kırıklığı ve çürümenin lanetine maruz bırakmıştır; öyle ki, hiçbir şey olması gerektiği gibi işlemez veya kalıcı olmaz (bkz. Rom. 8:20-21). Yapmış olduğunuz veya yapacağınız hiçbir şey, Adem ve Havva’nın geri kalan soylarına bıraktığı trajediyle mukayese edilemez.

Ama Tanrı geride durup hikâyenin, mantığın gerektirdiği şekilde sonuçlanmasına seyirci kalmadı. O kendisini hikâyeye yerleştirdi ve böyle yaparak, hikâyenin sonunu yeniden yazdı. İlk ebeveynlerimizle onların düşmanı olan Yılan'ın arasına nefret koydu. Bu, O'nun onların yüreklerini tekrardan kendisine yönelteceğinin bir işaretiydi. Ve Tanrı, son sözün günahı ve kötülükte olmaması için, Yılan Ezici'yi göndereceğini vaat etti (bkz. Yar. 3:15).

Tanrı, Adem ve Havva'yı kendi kaderlerine terk etmedi ve bu, O'nun sizi de kendi kaderinize terk etmeyeceğinin güvencesidir. O yalnızca affetmekle kalmaz; kendisini savaşın ortasına atar ve halkının kendi başına açtığı trajik hikâyeyi yeniden yazmak için tüm gücünü ve enerjisini kullanır. Ve O bunu yalnızca genel olarak insanlık için yapmaz, aynı zamanda bireysel olarak, sizin için de yapar.

Asıl soru asla, "İyi olmakta ne kadar iyisiniz?" sorusu olmamıştır. Asıl soru her zaman, "Siz iyi olmadığınızda Tanrı iyi olmakta ne kadar iyidir?" sorusudur. O hâlde O'nun sevgisinin yalnızca derinliği değil, aynı zamanda genişliği de sizi içine çöksin. O'nun iyiliğinin, günahın kozmik ölçüde getirdiği yıkıma nasıl galip geldiğini seyredin ve O'nun size kişisel olarak nasıl tepki verdiği konusundaki güveniniz büyüyecektir.

Düşünün: Vicdanınıza en çok dadanan şeyi düşünün. O şeyin sonuçları, insanın ilk günahının boyutu veya kapsamıyla kıyaslandığında nasıldır?

Düşünün: Sizce hangisi daha güçlüdür: yaşamınızı mahvetme yetiniz mi, yoksa Tanrı'nın yaşamınızı kurtarma ve onarma yetisi mi? (İpucu: Zamanınızı en çok hangisini düşünerek geçiriyorsunuz?)

Harekete Geçin: Birkaç dakika için, Tanrı'nın sizin yapmış olduğunuz şeye istinaden ne yapmakta olduğu konusunda O'nunla konuşun.

2. GÜN

“Yaptığım Şeyi Düşünmeyi Bırakamıyorum”

*Çünkü biliyorum isyanlarımı; günahım sürekli karşımda.
(Mez. 51:3)*

RUHUNUZUN düşmanları yalnızca durmak bilmez değil, aynı zamanda yalancılardır. Günah konusunda size karşı ikili oynarlar.

İlk olarak, aklınızı ve yüreğinizi aralıksız ayartmalarla doldurur ve ateşlerler. Bir kez teslim olsanız, yaşamınızın hayal edemeyeceğiniz kadar iyi olacağını vaat ederler. Sonra, teslim olduğunuzda ve “bir süre için günahın sefasını” sürdüğünüzde (bkz. İbr. 11:25), size başka bir yayılım ateşiyle hücum ederler.

Bu sefer, kurtulamadığınız düşünceler şu gibi şeyler olmaya başlar: “Nasıl yapabildin? Baksana yaptığına. Doğruyu biliyorsun. Sen kendine Hristiyan mı diyorsun? Tanrı hiçbir şekilde seni seviyor olamaz.” Yüreğiniz ağırlaşır. Dünyada hiçbir sevinç yoktur ve her şey kasvetli görünür.

Tanrı'nın düşmanlarının yaptıkları şey budur. Sizi yıkıcı bir uçuruma doğru itmek için kışkırtırlar. Sonra, yemi yuttuğunuz ve kıyidan atladığınız zamansa, orada sizi suçlamak üzere dikilirler ve bir zamanlar sizi uçuruma götürmek için attıkları şiddetli naraların aynısını şimdi düştünüz diye atarlar.

Kral Davut bunu yaşamıştır. Tanrı'nın gönlüne uygun olan adam (bkz. 1.Sa. 13:14) bir başka adamın karısına abayı yakmıştır. Aklını o kadından alamaz, onu çağırır, onunla yatar, ondan bebek sahibi olur ve sonra da onunla evlenip her şeyin üstünü örtebilmek için onun kocasını öldürtür.

Bir süre için, sanki yaptığı yanına kâr kalmış gibi görünür. Ancak Tanrı, peygamber Natan aracılığıyla onu yaptığı şeyle yüzleştirdiği zaman, Davut yaptığı şeyi aklından çıkaramaz olur. “Günahım sürekli karşımda” der. Günahının ne kadar şiddetli biçimde farkında olduğunu işitebiliyor musunuz? Günahından kaçış yoktur. Nereye gitse o günahı görür ve ondan nefret eder. Bir zamanlar pek bir sorun teşkil etmeyen şey, şimdi onun peşine takılmıştır.

Ancak bu sorun onun aklını ve yüreğini yiyip bitirirken, kendi içine sıkışıp kalmaz. Bu ahmakça olurdu. Nitekim onu sıkıntıya sokan şey kendi akli ve yüreği olduğundan, sıkıntıdan çıkmasına da pek yardımcı olmayacaklardır. Ve bu nedenle Davut, açtığı karmaşanın icabına bakmaya çalışmaya veya işleri nasıl kendi başına düzeltebileceğini çözmeye çalışmaya devam etmez. Bunun yerine, Tanrı'ya koşar.

Davut kendi içinden geçen –onu suçlayan ve mahkûm eden– düşüncelerin aynılarını duymak için Tanrı'ya gitmez. Aksine, Tanrı'yı yeniden övebilsin diye (bkz. 15. ayet), lütuf (bkz. Mez. 51:1), merhamet (bkz. 1. ayet), arınma (bkz. 2. ayet), temiz bir yürek (bkz. 7, 10. ayetler), yaşamında Tanrı'nın yenilenmiş varlığı (bkz. 11-12. ayetler) ve suçluluktan özgürlük (bkz. 14. ayet) bulmak için Tanrı'ya gider.

Davut, Tanrı'yla arasını düzeltmek için *kendisinin* yapabileceklerine dayanarak Tanrı'ya gitmez (bkz. 16. ayet); O'nunla arasını düzeltmesi için *Tanrı'nın* yapabileceklerine dayanarak (bkz. 7-12. ayetler), O'nun son bulmaz sevgisi uyarınca O'na gider (bkz. 1. ayet).

Davut'un yaşamındaki günahın varlığı, Davut'u Tanrı'nın sevgisinden şüphe duymaya itmez; onu kendisini seven Tanrı'yı aramaya iter.

Düşünün: Davut'un günahının çirkinliği, size Tanrı'nın lütfunun büyüklüğü hakkında ne anlatıyor?

Düşünün: Davut'un tecrübe ettiği iyilik, size Tanrı'nın kendisi ve halkı arasındaki durumu düzeltmeye yönelik isteği hakkında neler anlatıyor?

Harekete Geçin: Ancak bu lütfu deneyimleyerek güvende gelişebilirsiniz. Dolayısıyla Davut gibi, sürekli karşınızda olan günahınızın sizi Tanrı'dan uzaklaştırmasına izin vermeyin. Günahınız sizi her zaman Tanrı'ya götürsün. Davut'un 51. Mezmur'daki duasını kendi duanızı şekillendirmek için kullanın.

3. GÜN

“Ama Günah İşlemeye Devam Ediyorum!”

“Ben RAB’bim, değişmem. Siz bunun için yok olmadınız, ey Yakup soyu! Atalarınızın günlerinden bu yana kurallarımı çiğnediniz, onlara uymadınız. Bana dönün, ben de size dönerim” diyor Her Şeye Egemen RAB. (Mal. 3:6-7)

HİÇ şu gibi şeyler düşündünüz mü: “Mesih’e geldim çünkü günahımı olduğu gibi gördüm ve ondan nefret ettim. Bağışlanmış ve özgür kılınmış olmaktan dolayı çok mutluydum ama şimdi kendimi nefret ettiğim ve pişman olacağımı bildiğim şeyleri yaparken buluyorum. Eğer aynı döngülere kapılıp duruyorsam nasıl Hristiyan olabilirim ki?”

Bu yaygın bir tuzaktır. Aklanmanızı (Mesih’in kurbanı aracılığıyla Tanrı’yla barışmış olduğunuz gerçeğini), kutsallaştırılmanızı (şu anda daha doğru bir yaşam sürüp sürmediğinizi) değerlendirerek kanıtlamaya çalıştığınızda bu tuzağa düşersiniz.

Birçok Hristiyan aklanmanın kutsallaştırılmayı doğurduğunu anlar ancak aklanmanın bir anda gerçekleştiğini, oysa kutsallaşmanın yaşam boyu devam eden –birçok engellerle ve gerilemelerle karşılaşılın, çoğu zaman doğrusal olmayan– bir süreç olduğunu unutmak kolaydır. Eğer nihai sonucun (günahsız mükemmelliğin) birtakım kanıtlarını süreci atlayarak görmeyi bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrarsınız – ve hatta daha da kötüsü, kutsallaştırılmanızın ne denli etkili olduğunu sorgularsınız. Bu sorular da sonrasında sizi aklanıp aklanmadığınızı sorgulamaya götürür.

Aklanmış olduğunuzu neden kutsallaştırılmanızı ölçerek kanıtlamayacağınızın sebebi şudur: Bu dünyada, asla günahsızlık mertebesine ulaşamazsınız (bkz. 1.Yu. 1:8). Günah doğası hâlâ içinde yer etmeye devam eder ve Tanrı’nın Ruhı’na karşı savaşı (bkz. Gal. 5:17). Ve bu nedenle, Tanrı’ya en çok yaraşır Hristiyanlar bile kendilerini yapmak istemedikleri şeyleri yaparken bulurlar (bkz. Rom. 7:15-20; Gal. 2:11-13).

Eğer günahsızlık, kurtulup kurtulmadığınızı bilmemizin bir ön koşuluysa, bu durumda hiçbirimiz kurtulmamış demektir. Bu tür değerlendirmelerde bulunma eğilimimiz, kurtuluşun yazarına (Tanrı’ya) odaklan-

mak yerine, kurtuluşun nesnelere (kendimize) odaklanmamamız için Kötü Olan'ın kullandığı bir başka numaradan ibarettir.

Malaki 3:6-7 bize farklı bir odak sunuyor. Tanrı kendi halkının, kendisine sadık kalma konusunda her zaman sorun yaşadığının farkındadır. O'nun bu duruma verdiği karşılık bizden iğrenmek, havlu atıp uzaklaşmak, bizi tehdit etmek, bize daha sıkı çalışmamızı söylemek, iyi olalım diye bize rüşvetler vermek değildir. Bunlar yerine, O bize bir davet sunar. Atalarımız gibi günah işlemiş olsak dahi, bizi tekrardan kendisine dönmeye çağırır. O bu çağırısını bizim ne kadar sıkı çabaladığımıza veya ne kadar başarılı olduğumuza göre yapmaz. Kendi değişmez doğası uyarınca yapar. O bizi kendisini tanımamız için, O'nu sevmemiz ve O'nun tarafından sevilmemiz için yaratan Tanrı'dır. O'na tereddüt etmesi için bolca neden sunmuş olmamıza ve sunmaya devam etmemize rağmen, O bize yönelik bu isteğinden asla tereddüt etmemiştir.

O sizi hâlâ istemektedir. Yaptığınız şey, O'nun sizin için halihazırda yaptığı şeyi değiştirmemiştir. Size yönelik yüreğini de değiştirmemiştir. O, sizin O'nun yüzünü sizden çevirip çevirmediği konusunda şüpheye düşmenizi istemez. Bunun yerine, sizin O'na dönmenizi ister.

Düşünün: Tanrı'nın sizi aklamadaki etkinliğini, kendinizin kutsal bir yaşam sürdürmekte ne kadar iyi olduğunuza bakarak değerlendirme tuzağına düştünüz mü? Bu tuzağı sizin için çekici kılan şey nedir?

Düşünün: Tanrı'nın değişmezliği, O'nun siz yoldan saptığınız zaman sizi kendisine geri çektiği anlamına gelir, tıpkı siz daha O'na dönmenden önce O'nun sizi kendisine çektiği gibi. O'nun size olan bu bağlılığı karşısında nasıl hayran kaldığınızı, O'na en son ne zaman söylediniz?

Harekete Geçin: Güvendiğiniz bir arkadaşınıza gidin ve Tanrı'nın O'na geri dönmeniz için sunduğu değişmez daveti hakkında konuşun.

4. GÜN

Bağışlanmayan Günah

“Benden yana olmayan bana karşıdır. Benimle birlikte toplamayan dağıtıyor demektir. Bunun için size diyorum ki, insanların işlediği her günah, ettiği her küfür bağışlanacak; ama Ruh’a edilen küfür bağışlanmayacaktır.” (Mat. 12:30-31)

ŞÜPHENİN zorluğu, onun akıl dışı ölçüde inatçı olması ve mantığa pek tabi olmamasıdır. Örneğin, İsa’nın Kutsal Ruh’a küfür etmek haricinde bağışlanabileceğinizi söylemesini ele alalım. Bu bağışlanmaz günahın, Kutsal Ruh’un yaptığı bir şeyi kötülüğe atfetmek ve aksini görmeyi reddetmek olduğunu duymuş olabilirsiniz. Örneğin İsa’nın cinleri kovma gücünü Tanrı’nın Ruhundan değil, cinlerin önderinden aldığını söylemek bu kategoriye girer (bkz. Mat. 12:24). Ancak hassas bir vicdanınız varsa veya bir kez Mesih’i açıkça reddettiyseniz, bu durumda yukarıdaki açıklama sizin kaygınızı ortadan kaldırmayabilir.

Eğer durum buysa, gelin, birlikte düşünelim. Eğer gerçekten Tanrı’nın bağışlanamaz olarak gördüğü şeyi yapmışsanız, kimin umurunda olur? Bu ciddi bir sorudur ve ben sizin endişenizi hafife almaya çalışmıyorum. Bariz biçimde sizin umurunuzdadır. Peki ama başka kimin umurundadır?

Şeytan mı? Hayır; onun istediği şey zaten budur. Onun hizmetindeki herhangi bir varlık mı? Yine hayır; bizzat onların işini kolaylaştırmış olursunuz. Peki ya iman etmeyen akrabalarınız, komşularınız, iş arkadaşlarınız veya tanıdıklarınız? Yine, hayır. Belki yapmış olduğunuz şeyi alkışlamazlar ancak açıkçası, onları etkilemediği sürece sizinle Tanrı arasındaki meseleyi pek umursamayacaklardır.

Peki Tanrı’nın umurunda mı? Kesinlikle. O bu nedenle yeryüzünde o bağışlanmayan günahı bahsetmiş ve bu metni Kutsal Yazılar’a koymuştur. Peki ya cennetteki melekler? Yine, evet; bir günahkâr tövbe ettiğinde onlar coşarlar (bkz. Lu. 15:10). İman eden arkadaşlarınızın umurunda mıdır? Elbette umurlarındadır. Peki ya pastörünüz, ihtiyarınız, küçük grup önderiniz, danışmanınız ve ruhunuzu gözeten başka herhangi biri? Hepsinin umurundadır.

Bir başka deyişle, bağışlanamaz durumda olup olmadığınızla ilgilenen kişileri düşündüğünüzde, bir ayrım fark edersiniz: Karanlığın krallığının hiçbir gücü veya hiçbir temsilcisi bunu umursamazken, ışığın krallığında olanların hepsi umursamaktadır.

Dolayısıyla eğer bağışlanma umudunu ortadan kaldıracak şekilde Tanrı'ya karşı sonsuz bir kusur etmiş olabileceğinizi umursuyor ve bu düşünceye dayanamıyorsanız, bu size hangi krallığa ait olduğunuz hakkında ne söylüyor? Oldukça açık ki karanlığın krallığı değildir. Ve böylece geriye yalnızca tek bir ihtimal kalır: ışığın krallığı. Ve eğer gerçekten, hissetme ve karşılık verme şeklinizle ışığın krallığını temsil ediyorsanız, nasıl o krallığın bir parçası oldunuz?

Yalnızca bağışlanarak.

O hâlde açık şekilde, ne yapmış olursanız olun, Tanrı o şeyi bağışlanabilir olarak görmüştür.

Düşünün: Daha öncesinde ışığın krallığındakilerin sizi karanlığın krallığındakilerden daha çok umursadığını düşünmüş müydünüz? Bu düşünme şekli size anlamlı geliyor mu?

Düşünün: Günaha dair endişeleriniz Tanrı'nın endişeleriyle paralel olduğunda, bu O'nun sizde yapmış olduğu şeye dair ne söylemektedir?

Harekete Geçin: Şükranın korkunuzun yerini almasını sağlamaya çalışın. Tanrı'ya size O'nun düşüncelerini umursayan bir yürek vermiş olmasından ötürü ne kadar şükrettiğinizi anlatın. O'na O'nsuz olma düşüncesine katlanamadığınız gerçeğinden ötürü şükredin. O'na şu anda bağışlanmayı umursadığınız gerçeğinden ötürü şükredin ve şükranınızın korku ve endişelerinizi dışarıda bırakmasına izin verin.

5. GÜN

“Tanrı Beni Gerçekten Sevseydi, Başıma Kötü Şeylerin Gelmesine İzin Vermezdi”

*Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle
karşılaştırılmaya değmez. (Rom. 8:18)*

DÜNYA çirkinliklerle doludur ve sizinle tanışmamış olsak dahi, bu çirkinlikleri yeterince veya daha fazlasıyla deneyimlemiş olduğunuzu biliyorum. Ve bunun, Mesih'e gelmiş ve Tanrı'yı *Baba* diye çağırmaya başlamış olduğunuz andan itibaren de geçerli olduğunu biliyorum.

Ve bu sıkıntı vericidir. Eğer Tanrı başınıza kötü şeylerin gelmesine izin veriyorsa, O'nun sizi sevdiğinden nasıl emin olabilirsiniz? Eğer sizi seviyorsa, O'nun çocuğu olmanız gerekir, öyle değil mi? Sonuçta, eğer elinizden gelse, siz kendi çocuğunuzu mümkün olduğunca tüm kötülüklerden korumaz mısınız? Tanrı sizi tüm kötülüklerden elinden geldiğince korumuyor gibi görünür. Ve bu da şüphenin boş bulduğu yerlerden nüfuz etmesine sebep olur ve sizi acaba Tanrı sizi ne kadar seviyor diye sorgulatmaya götürür.

Tanrı'nın sizden hoşnutluğunu yaşamınızın rahatlığı veya rahatsızlığıyla ölçmemeyi nasıl öğrenirsiniz? Hristiyan yaşamında her zaman olduğu gibi, yine İsa'ya bakmamız gerekiyor.

Tanrı herkese İsa'dan yalnızca haz ettiğini söylemekle kalmamış, O'ndan bizzat hoşnut olduğunu bildirmiştir (bkz. Mat. 3:17). Baba hiçbir şeyden ve hiç kimseden olmadığı kadar Oğul'dan hoşnuttu. Ama yine de İsa yaşamamayı dilediği bir ölümle sonuçlanan zor bir yaşama katlandı. Ve Baba'nın buna yalnızca izin vermekle kalmadığını, bunu bizzat düzenlediğini bilerek katlandı (bkz. Yu. 19:11).

Öyleyse İsa niye tüm bunlara katlandı? Çünkü diğer uçtaki sevinci gördü (bkz. İbr. 12:2) ve sunulan şeyin o denli değerli olduğunu düşündü ki, çarmıh O'nun için katlanılabilir oldu. Yoldan sapmış yaratılışı kurtarıp özgürleştirmenin sevincine kapılmıştı. Öyle ki, O ve yaratılış (buna siz ve Tanrı'nın diğer tüm çocukları da dahildir) birbiriyle ve Baba'yla yeniden birleşecekti.

O'nun acı çekmesi, Tanrı'nın iyi amaçlarının gerçekleşmesi için gerekiyordu. İsa'nın Baba'ya, "Çarmıhtan başka bir yolu var mı?" (bkz. Mar. 14:36) diye sordugunu hatırlayın. Tanrı'nın sessizliğiye yüksek sesle şöyle yanıt verdi: "Hayır. Tek olanak bu."

Eğer Mesih'in acı çekmesinden başka bir olanak yoktuysa ve siz şu anda O'na bağlıysanız (Pavlus'un dediğı üzere "Mesih'te" veya İsa'nın daha kişisel olarak söylediğı üzere "bende" iseniz), dolayısıyla sizin için de başka bir olanak yoktur. Tanrı'nın size olan sevgisi ve sizin bu dünyada yüzleştığınız acılar birbirini dışarıda bırakan şeyler değildir. Hatta, eğer Tanrı sizi seviyorsa, size acılar vaat edilmiştir (bkz. Elç. 14:22).

Bu çetin gerçeğı umutla nasıl bağdaştırabilirsiniz? Bunun için sabırla sona dek dayanmak gerekir (bkz. Vah. 13:10). Bu dayanma, Tanrı'nın tasarısının muazzam yücelikte olduğuna ve bu nedenle de sonunda her acının hatırasını silip süpüreceğine inanan türden bir dayanmadır (Rom. 8:18); her ne kadar acılar, zevkine varacağımız o yüceliğe ulaşmak için gerekli olsa da (bkz. Rom. 8:17, 28-30).

Düşünün: Tanrı'nın biricik Oğlu'nu sevdiği ve O'nun için bir acılar yaşamı hazırladığı gerçeğı üzerinde biraz düşünün. Tanrı'dan size bu gizemi açıklamasını dileyin.

Harekete Geçin: Şu anda yaşamınızın size zor gelen bir alanını seçin ve o alanda "Neden ben?" diye sormak yerine, şu şekilde dua etmeye çalışın: "Senin istediğın olsun. Baba, bana senin tasarlamış ve izin vermiş olduğun şeyin, kendim için seçebileceğim her yaşamdan daha iyi olduğuna inanan bir iman ver."

6. GÜN

“Tanrı Neden Kötü İnsanların Bana Yaptıklarının Yanlarına Kâr Kalmasına İzin Veriyor?”

Ama benim ayaklarım neredeyse tökezlemiş, adımlarım az kalsın kaymıştı. Çünkü kötülerin gönencini gördükçe, küstahları kıskanıyordum. (Mez. 73:2-3)

TANRI başınıza kötü şeylerin gelmesine izin verirken, O’nun sizi sevdiğine inanmak zordur. Özellikle sizi inciten kötü insanların başına iyi şeyler gelmesine izin verdiğinde, sizi sevdiğine inanmak daha da zordur.

Haberler başkalarına korkunç şeyler yapan insanlarla doludur. Başkalarını dolandırır, kandırırlar, kendi mevkilerini kullanarak istediklerini elde ederler ve sonrasında, yaptıkları çoğu zaman yıllarca yanlarına kâr kalır ve hatta daha da zengin ve güçlü olurlar.

Ama sizde şüphe doğurması için başkalarının başından geçenlerin haberlerini almanıza gerek yoktur. Sizin de başınızdan geçen kendi hikâyeleriniz vardır. İnsanlar –bir arkadaş, bir akraba, bir iş arkadaşı, bir müteahhit– sizden faydalanmıştır ve durumları şimdi eskisinden daha da iyidir. Tanrı’nın her şeye gücü yeten ve tümüyle iyi olması gerekiyordur ama sizin canınız yanmıştır ve bunun sorumluları çok daha iyi durumdadırlar.

Bu nasıl adil olur? Özellikle de siz o insanlar gibi benzer şeyler düşünmüş veya yapmış olduğunuzda Tanrı bunun *sizin* yanınıza kâr kalmasına izin vermemişken, bu nasıl adil olur? Ve konunun daha da özüne inecek olursak, siz harcanırken başkasının refah bulmasına izin vermek nasıl sevgi dolu bir şey olur?

Bu soruyla mücadele eden ilk kişi siz değilsiniz. Asaf, Eyüp ve Habakkuk gibi adamlar yanınızdadır. Dahası, Tanrı yanınızdadır. O yalnızca kendi halkının çokça kez bu iyi soruyu sormasını sağlamakla kalmamış, aynı zamanda bu soruyla olan mücadelelerini size yardımcı olsun diye binlerce yıl boyunca Kutsal Yazılar’da muhafaza etmiştir.

Örneğin, Asaf'ın 73. Mezmur'da farkına vardığı şeyi düşünelim. Kötü insanlar yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek durumunda kalmıyorlar ve üstüne bir de varlık ve güç kazanıyorlar, gururları artıyor (bkz. 6. ayet) ve yaşamlarının hesabını Tanrı'ya vermek gibi bir niyetleri de hiç yok (bkz. 11. ayet). Yaptıklarından ötürü hiç pişmanlık duymuyorlar ve bağışlanmak için Tanrı'ya dönme ihtiyacı da hissetmiyorlar.

Bu, Tanrı yargısını ilk tadışlarıdır. Yürekleri biraz daha katılıyor. Farklı bir şekilde yaşamaları gerektiğini fark etmeden, aynı yolda devam ediyorlar. Bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmeden, kaygan zeminde ilerliyorlar ve sonrasında, günün birinde, tümüyle sürüklenip yok oluyorlar (bkz. 18-20, 27. ayet).

Tanrı'nın onlara şu anda katlanması, onların başkalarını ve hatta belki de sizi incitmelerine izin vermesi, O'ndaki bir iyilik veya güç eksikliği değildir. Bu, O'nun yargısının bir parçasıdır; son günde tümüyle kesilecek olan hesabın bir ön ödemesidir.

Bu gerçek, O'nun size kişisel olarak beslediği sevgiye daha çok güvenmenize şu şekilde yardımcı olur: Eğer O sizin yaşamınızdaki kötülüğün yanınıza kâr kalmasına izin vermiyorsa, bunun sebebi O'nun sizin için daha iyi bir şeyinin olmasıdır. Bu, O'nun sizi özel olarak düşündüğünü ve bunu yıkıcı yargıyla değil, iyi amaçlarla yaptığını gösterir. Bu, O'nun sizi sevdiğini gösterir.

Düşünün: Başkasının sizi incittiği ve Tanrı'nın da bunun onların yanlarına kâr kalmasına izin veriyor gibi görüldüğü bir durumda, Tanrı'nın iyiliğinden veya gücünden şüphe ettiğiniz zamanlar oldu mu?

Harekete Geçin: Tanrı'nın sizin yaptığınız kötülüğün yanınıza kâr kalmasına izin vermediği bir zamanı düşünün. O'na sizi durdurarak ve sizin için daha iyisini isteyerek sizi sevdiği için şükredin.

Harekete Geçin: Gizlediğiniz ve ele almamaya çalıştığınız kötü alanlar var mı? Şimdi Tanrı'ya gidin. O alanları itiraf edin. O'na merhameti için, sizi bağışlaması ve size günahı hoş görmeyen bir yürek vermesi için dua edin. Ve sonrasında bırakın, O'nun sevgisi sizi sarsın.

7. GÜN

“Tanrı’nın Varlığını Önceden Olduğu Gibi Hissetmiyorum”

Baba’nın önünde diz çökerim... Baba’nın kendi yüceliğinin zenginliği uyarınca Ruhü’yla sizi iç varlığınıza kudretle güçlendirmesini ve Mesih’in iman yoluyla yüreklerinizde yaşamasını dilerim. Öyle ki, Tanrı’nın bütün doluluğuyla dolmanız için, sevgide köklenmiş ve temellenmiş olarak... Mesih’in sevgisinin ne denli geniş ve uzun, yüksek ve derin olduğunu anlamaya, bilgiyi çok aşan bu sevgiyi kavramaya gücünüz yetsin. (Ef. 3:14, 16-19)

KENDİNİZİ hiç “Tanrı’nın varlığını eskiden hissettiğim kadar hissetmiyorum sanki” diye düşünürken bulduğunuz zamanlar oldu mu? Eğer bunu bir dostunuza anlatacak kadar cesur davrandıysanız, belki size şunun gibi bir şey demiş olabilirler: “Sorun yok. İman bir duygu değildir.” Ben bu cevabı yetersiz buluyorum ve bunu yalnızca kişisel olarak değil, Kutsal Kitap’a göre de böyle görüyorum.

Laodikya’daki kiliseyi düşünelim (bkz. Vah. 3:14-22). İsa onların eylemlerini ne sıcak ne soğuk olarak tanımlar ve eylemlerinin ılık olduğunu söyler. Bu, İsa için o denli haz edilmez bir şeydir ki, kendisine karşı ılık yerine soğuk olmalarını tercih edeceğini söyler. Onların duygusal tepkileri de İsa için önemlidir. İmanlarının bir duygusu vardır.

Ya da 1. Yuhanna 4:18’in vaadini düşünün: “Yetkin sevgi korkuyu siler atar.” Bariz biçimde, korku bir zihinsel yapıdan veya bir irade eyleminden daha fazlasıdır. Korku aynı zamanda bir duygusal tepkidir. İman bir duygu değildir ama ona eşlik eden duygulara sahiptir.

Efesiler 3:16-19’a tekrardan bakın. Dikkat ederseniz, Pavlus imanımızı deneyimlememiz gerektiğini, yalnızca onun hakkında düşünmekle veya ona göre davranmakla kalmamamız gerektiğini bilmektedir. Ruhlarımızın Mesih’in sevgisini bilmek üzere daha da güçlendirilmesi için dua eder. Ve bu bilme, entelektüel, olgu temelli bilgidен çok daha fazlasıdır. Deneyimseldir. Bilgiyi aşan bir bilmedir. Mesih’le öylesine bir bağlantıdır ki,

sizi doldurur ve O'nun sizi ne kadar çok sevdiğini hissetmekten başka bir şey yapamazsınız.

Açıkça, iman bir duygudan daha fazlasıdır ve duyguların imanınızdaki rolünü gereğinden fazla vurgulamak mümkündür ama onları abartmak ne kadar kolaysa, hafife almak da aynı ölçüde kolaydır.

O hâlde gerçekten kurtarıldığınızın, Mesih'le canlı bir ilişkiye kavuştuğunuzun bir göstergesi nedir? Bir zamanlar Mesih'e yakın hisseden sizin, aynı duyguları tekrardan istiyor olmanızdır. O'nunla bir eksiklik yaşadığınızı hissettiğinizde, bu aranızda bir ilişki olduğunun, size O'nun ardından gitme konusunda güven verecek türden bir bağlantı olduğunun bir kanıtıdır.

Ve bu, size daha da fazlasını söyler. O devam eden daha fazla bağlantı isteği tek taraflı değildir. Tanrı'yla olan ilişkiniz her sağlıklı ilişkide olduğu gibi, iki tarafında birbiriyle bağlantıda olmak istediği bir ilişkidir. O hoşnutsuzluk yalnızca sizden değil, aynı zamanda sizinle bir ilişki başlatan Tanrı'dan da gelmektedir. O'nun Ruhu sizi daha da fazlasıyla, hatta sizin O'nun istediğinizden daha da fazlasıyla istemektedir (bkz. Yak. 4:5).

Tanrı'nın varlığını hissedememekten ötürü hoşnutsuz olmak, sizin Tanrı'yla bağlantınızın koptuğunun bir işaret olmaktan çok daha öte, sizin halihazırda O'na bağlandığının ve O'nun sizi kendisine daha da fazla çağırığının bir işaretidir.

Düşünün: Tanrı'ya uzak hissetmenin sorun olmadığına inandığınız, duygusuz bir imana razı olmuş durumda mısınız? Eğer öyleyse, bunu niçin yapmış olduğunuzu biliyor musunuz?

Düşünün: Tanrı'nın sizin içinize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde özlemesinin ne anlama geldiğini düşünün.

Harekete Geçin: Bu Tanrı'ya daha yakın, daha bağlantılı hissetmek istiyor musunuz? O'nun bunu sizden de daha çok istediğine inanıyor musunuz? Eğer bu doğruysa, o hâlde Pavlus'un duasını kullanarak Mesih'ten, sizin O'nun sevgisinin büyüklüğünü bilmeniz için sizin yüreğinizde kalmasını dileyin.

8. GÜN

“Günahla Mücadele Bu Kadar Zor Olmamalı, Öyle Değil Mi?”

Mesih, yeryüzünde olduğu günlerde kendisini ölümden kurtaracak güçte olan Tanrı'ya büyük feryat ve gözyaşlarıyla dua etti, yakardı ve Tanrı korkusu nedeniyle işitildi. Oğul olduğu hâlde, çektiği acılarla söz dinlemeyi öğrendi. (İbr. 5:7-8)

HRİSTİYAN yaşamı insana kolay gelmez. Mesih'in ardınca gitmek, itaatle yaşamak, ayartılarla savaşmak ve parçalanmış bir dünyaya güven dolu iyimserlikle iştirak etmek oldukça bocalatan bir şey olabilir. İyi günlerde, ayaklarınız zar zor yere basıyor gibi hissedebilirsiniz. Kötü günlerdeyse, sanki herkes size düşman olmuş, sizi kutsal bir yaşamdan uzaklaştırmaya karar vermiş gibi gelir. Bu sizi bitap düşürür. Yıpratır. Ve sonu hiç gelmez.

Mesih'i takip etmemek çok daha kolaydır; daha iyi değildir ama kesinlikle daha kolaydır. İstedığınızı yapmışsınızdır ve kötülük hiç araya girmeye çalışmamıştır. Yokuştan aşağıya yürümek gibidir. Elbette, zorluklar olmuştur ve sonuçlar oldukça kötüdür ama mukayese edildiğinde, İsa'yı takip etmekten çok daha kolay olmuştur.

Ve bu da insanların kafalarını karıştırır. Şöyle düşünürler: “Ben gerçekten kurtuluşa kavuştuyysam, nasıl oluyor da yaşam bu kadar zor oluyor? Neyi yanlış yapıyorum? Neyi gözden geçiriyorum?” İnsanlar dünyanın, benliğin ve Şeytan'ın artık öncesinden farklı olarak bize düşman kesilmelerinden ötürü yaşamın daha zor olduğunu fark etmeyip (bkz. Ef. 2:1-3), Hristiyan yaşamının kilidini açacak olan “anahtarı” aramaya başlarlar. Bu beyhude bir arayıştır ve yalnızca sizi daha da çok yıpratacaktır.

Gerçek şu ki, düşmüş bir dünyada, iman Tanrı'nın halkı için asla kolay olmamıştır. Bu, İsa dünyaya gelmeden önce de doğrudur ve sonrasında da doğru olmaya devam ediyor. Petrus'a ve Pavlus'a bakmamız yeterlidir. İkisi İsa'nın en gayretli takipçileriydiler ve ikisi de kendi yürekleriyle mücadele etmenin ve de kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu (bkz. Rom. 7:14-20; Gal. 2:11-14).

Ancak burada kalmayın. İsa'ya bakın. İnsan olsa bile, hâlâ tümüyle Tanrı'ydı (bkz. Yu. 1:1, 14). Kutsal Ruh'la özel olarak bereketlenmişti, Babası'nın beğenisinde zevk buldu (bkz. Lu. 3:22) ve dua ettiği zaman Babası'nın kendisini işittiğinden hiçbir şüphesi yoktu (bkz. Yu. 11:41-42). Eğer iman yaşamını kolay bulacak biri olsaydı, o kişi İsa olurdu. Ama öyle bulmadı.

İbraniler kitabının yazarı nettir: İsa itaat etmeyi acılar okulunda öğrendi. İmanla yaşamak o denli zordu ki, bunu ancak feryat ve gözyaşlarıyla yapabildi (bkz. İbr. 5:7-8). Luka, Getsemani Bahçesi'ndeki bir sahneyi, İsa'nın Babası'na çarmıhtan başka bir gelecekle karşılaşmak için dua ettiği anı aktarır (bkz. Lu. 22:39-44). İstirap içerisindeydi, kan ter içindeydi, Tanrı'ya sadık kalma mücadelesi veriyordu. Ve kaldı da. Ama bu mücadelenin hiçbir kolay yanı yoktu.

Günahla ve acılarla mücadele etmek, Tanrı'nın sizi terk ettiğinin bir işareti değildir. Tanrı'ya sadık kalmak için çetin biçimde mücadele etmiş olan Mesih'i takip eden herkes için bu normaldir. İyi haber şu ki, mücadelelerinizde asla yalnız değilsiniz. O'na gidin. O, iman yaşamının sizin için ne kadar zor olduğuna asla şaşırmas ve yardım istediğinizde size asla sırtını dönmez (bkz. İbr. 4:15-16).

Düşünün: Hristiyan yaşamının zorluğu sizi şaşırttı mı? Sizi yıpratmış mı?

Düşünün: İsa'nın Tanrı'ya sadık kalma mücadelesinin O'nu size karşı nasıl katılaştırmadığı, aksine O'nun size nasıl daha da yakınlık duymasını sağladığı üzerine düşünün.

Harekete Geçin: İsa'dan size yalnızca bugünün zorluklarına dayanmanız için değil, aynı zamanda imanınızda büyümeniz ve Tanrı'ya daha da yakın olmanız için ihtiyaç duyduğunuz lütfu vermesini dileyin.

9. GÜN

“Tanrı Benim Dualarıma Cevap Vermiyor”

“Abba, Baba, senin için her şey mümkün, bu kâseyi benden uzaklaştır. Ama benim değil, senin istediğin olsun.” (Mar. 14:36)

BAZEN Tanrı’nın sizi sevdiğine dair güveninizi kaybedersiniz çünkü sizden bir şeyi almasını veya size bir şey vermesini istemiştinizdir ama O öyle yapmamıştır. Ve nedenini anlayamazsınız. Tek istediğiniz iyi bir dosttur –çok şey mi istemiştinizdir?– ya da işinizin başarılı olması, kronik sırt ağrınızın hafiflemesi, hizmetinizin meyve vermesi veya çocuğunuzun tekrardan Rab’be dönmesidir. Hepsi iyi isteklerdir ama O bunları size bahsetmiyordur.

Bildiğiniz her şeyi yapmışsınızdır. Yaşamınızda günah olup olmadığını incelemiştinizdir. Yanlış niyetler besleyip beslemediğinizi görmek için yüreğinizi sınamışsınızdır. Yanlış bir şey göremiyorsunuzdur ama yine de Tanrı duanıza cevap vermiyordur.

Ve böylece cesaretinizi yitirmeye başlarsınız. Açık biçimde, Tanrı hayır diyor. Dostlarınız bunun duanıza bir cevap olduğu konusunda ısrarcıdır ama bu anlam veremediğiniz bir cevaptır. Bir başkası sizden aynı şeyi isteyecek olsa, elinizden gelmesi durumunda ona istediği şeyi vereceğinizi biliyorsunuzdur. Varabildiğiniz tek sonuç, sizinle Tanrı’nın arasında bir şeylerin ters gittiğidir.

Ya da en azından, O’na şu an verdiğiniz karşılık budur. Geri çekilmişsinizdir. O’nunla daha az konuşursunuz. O’ndan başka bir şey istemeye kalkışmazsınız. Güveninizi kaybetmişsinizdir. O’nun sizi sevdiğini bildiğinizi söylersiniz ancak sizi seviyor gibi davranmazsınız.

Ne olmuştur? Tanrı’nın sevgisini istediğiniz şeyi alıp almadığınıza göre değerlendirmişsinizdir ve şu anda o sevginin ne kadar güçlü olduğundan emin değilsinizdir.

İsa’nın da her dilediği şeyi almadığını biliyor muydunuz? Tanrı’dan üç kez çarmıhtaki korkunç acıyı kendisinden almasını istedi (bkz. Mat. 26:39, 42, 44). İsa o acıyı istemiyordu... ama Tanrı sevdiği ve hoşnut olduğu Oğlu’na (bkz. Mat. 3:17; 17:5) hayır dedi. O Oğul ki, yaşamı boyunca Tan-

rı'nın beğenisini kazanmıştı (bkz. Lu. 2:52), yalnızca Babası'nın yaptığını gördüğü şeyleri yapmıştı (bkz. Yu. 5:19) çünkü O'nun yiyeceği, Babası'nın isteğini yerine getirmektir (bkz. Yu. 4:34).

Baba'nın hayır cevabını vermesinin sebebi, İsa'daki herhangi bir kusur değildi. Onların ilişkisinde de hiçbir kusur yoktu. İsa açıkça duasında şöyle demişti: “Baba, beni işittiğin için sana şükrediyorum. Beni her zaman işittiğini biliyordum” (Yu. 11:41-42). İsa, Baba'yla olan ilişkisinin güçlü olduğunu biliyordu. O bu ilişkiyi Tanrı'nın O'na ne verdiğine veya ne vermediğine göre değerlendirmedir. Bunun yerine İsa, Tanrı'nın kendi duasına verdiği cevabı değerlendirirken, Tanrı'nın kendisine olan sevgisine dair bildiklerini temel aldı. Ve böylece Tanrı hayır cevabını verdiği zaman, bu İsa'nın Tanrı'nın gazabının şiddetiyle yüzleşeceği anlamına gelse bile, bu cevap O'nun Tanrı'nın sevgisine olan güvenini sarsmadı. İsa, Baba'nın sevgisinden emindi çünkü Baba'nın yüreğini biliyordu.

Siz de emin olabilirsiniz. Baba size kendi Oğlu'nu vererek, size yüreğini göstermiştir. Eğer siz O'ndan istemeden, O size sahip olduğu en iyi şeyi vermişse, o zaman size verdiği veya vermediği diğer tüm şeyler de aynı yürekten gelmektedir.

Düşünün: Tanrı'dan dilediğiniz ancak O'nun size vermemeyi seçtiği bir şey var mı? O'nun bu cevabı sizin O'nun sevgisine olan güveninizi nasıl etkiledi?

Düşünün: Tanrı'nın İsa'ya verdiği hayır cevabı, O'nun sizinle bir ilişkiye *evet* demesine olanak sağladı. O'nun size olan bu adanmışlığı, O'nun bugünkü hayır deyişlerini algılama şeklinizi nasıl değişime uğrattı?

10. GÜN

“Tanrı Benden Memnun Değilmiş Gibi Hissediyorum”

Kendimde bir kusur görmüyorum. Ama bu beni aklamaz. Beni yargılayan Rab'dir. Bu nedenle, belirlenen zamandan önce hiçbir şeyi yargılamayın. Rab'in gelişini bekleyin. O, karanlığın gizlediklerini aydınlığa çıkaracak, yüreklerdeki amaçları açığa vuracaktır. (1.Ko. 4:4-5)

ANLAŞILMAZ şekilde suçlu hissederek uyandığınız günlerde Tanrı'yla olan ilişkinizde daha az güven hissettiğinizi fark ettiniz mi? Elle tutulur bir şey gösteremezsiniz ancak yine de sanki yanlış bir yapmışsınız ve Tanrı da size kaşlarını çatıyor gibi hissetmeye devam edersiniz.

Pavlus bu hissi ciddiye almaz çünkü Tanrı'nın nasıl işlediğini bilir. Tanrı yargıladığı zaman, gizlide olanı ışığa çıkarır ve yüreğin niyetini açığa vurur. Bir başka deyişle, Tanrı açıktır. Tanrı tespit edilebilir olan ve yine tespit edilebilir bir sebebe bağlanabilen bir şeyi açığa vurur. Ve Pavlus, Tanrı'nın bu şeyleri tespit etmede ve yargılamada kendisinden çok daha iyi olduğundan emindir (bkz. 1.Ko. 4:3-4).

İsa, Kutsal Ruh'un dünyayı günah, doğruluk ve yargı konusunda nasıl ikna edeceğini tarif ederken benzer bir şey söylemiştir (bkz. Yu. 16:8-11). Kötülük söz konusu olduğunda, Tanrı bir şeyin yanlış olduğuna dair genel bir duygu yaratmaz. O suçlu olduğuna açıkça ikna eder.

Ve mantıklı olan da budur. Eğer birisini mahkemede suçlayacaksanız, bu açık bir şey olmalıdır. Birisini “kötü bir insan” olmakla suçlayamazsınız. Belki öyledirler ama bu onların yapmış olduğu belirli şeylere dayanarak yapılan bir karakter özetidir. Suçlamalar bir karakter değerlendirmesi değildir; açık (belirgin) ithamlardır. Tanrı'nın açıklık standardı neden bizden daha düşük olsun ki?

Çarmıhı düşünün. İsa'nın bizim yerimize katlandığı Tanrı gazabı, genelleştirilmiş bir gazap değildi. Tanrı sizin ve benim O'na ve kutsallığına karşı yaptığımız açık şeylerden ötürü Mesih'e gazabını açıkça yönlendirdi.

Sizi o şeylerden beraat ettirmek için İsa, Tanrı'nın tespit ettiği ve yargıladığı her bir kötülükten doğan gerçek, kesin cezanın bedelini ödedi.

Bir başka deyişle, kendinizi günahınız konusunda ikna edip mahkûm etmek sizin işiniz değildir. Tanrı'nın işidir. Ve bu iyi bir şeydir çünkü siz bu konuda fena çuvallardınız. Hiçbirimiz iyi olmak konusunda pek de iyi değiliz ve bu da, nerede kötü olduğumuzu veya kötülüğümüzün boyutunu tespit etmekte de iyi olmadığımız anlamına gelir. Ruhsal körlüğümüz ve gerçek iyilik konusundaki deneyimsizliğimiz, insan yargısının en iyi hâliyle bile ancak yüzeysel olduğu anlamına gelir. Eğer bize kalsaydı, çok az şeyi günah olarak tespit eder ve karşılığında çok az bir cezayı uygun görürdük. Sonucunda çekilen ceza da yetersiz olurdu ve bizi hâlâ Tanrı'dan uzak bir durumda bırakırdı.

Şükürler olsun ki, Tanrı yüreğinizi yoklar ve size açıklar. Eğer Tanrı sizi mahkûm ettiği her şeyin bedelini ödeme sorumluluğunu bizzat üstlenmemiş olsaydı, bu dehşet verici olurdu.

Size düşen görev Kutsal Ruh'a karşı açık ve hassas olmaktır. O sizi günahınız konusunda ikna ettiğinde, tövbe edin. O'nun suçlaması açıktır ve sizin de açıkça bağışlanma dilemenize olanak tanır. Yalnızca huzursuz hissediyorsanız, Tanrı'nın işini Tanrı'ya bırakarak o hissi güvenle bir kenara itebilirsiniz.

Harekete Geçin: Yaşamınızda Tanrı'nın açıkça parmak bastığı bir şey var mı? Varsa, aynı açıklıkla O'ndan sizi bağışlamasını dileyin.

Harekete Geçin: Eğer yaşamınızda açıkça yanlış olan bir şey yoksa ancak anlaşılmaz şekilde suçlu hissediyorsanız, Tanrı'dan ya yanlış yaptığınız şeyi açığa çıkarmasını ya da yanlış bir şey yapmanız durumunda bunu açığa çıkaracağı konusunda size daha fazla güven vermesini dileyin.

11. GÜN

“Kendi Gözümde Ya Da Başkalarının Gözünde Hiç İyi Değilim”

“O yoldan geçen bir Samiriyeli ise adamın bulunduğu yere gelip onu görünce, yüreği sızladı.” (Lu. 10:33)

HİÇ tüm gözler sizin üzerinizdeymiş, herkes sizi izliyormuş gibi hissettiğiniz oldu mu? Etrafınızda bir kez daha sendelemenizi, işleri batırmanızı veya yetersiz kalmanızı bekleyen, sanki peşinize takılmış gibi hissettiren, size yargıyla bakan gözler oldu mu?

Ya da belki de o gözler her zaman başka insanların gözleri olmadı. Belki de zaman zaman bunlar sizin kendi gözleriniz oldu. Size yargıyla bakıldığında, bazen o bakış şekli sizin kendi yüreğinizde ve aklınızda da yer bulur. Düşündüğünüz ve yaptığınız şeylerde rutin olarak olumsuzluklar bulmaya çalışırsınız ve bulursunuz. Kendinizi ve niyetlerinizi sürekli irdelleyip eleştirirsiniz ve kendinizle ilgili en kötü şeye inanmaya hazırsınızdır. Diğer insanların eleştirilerini öyle içselleştirirsiniz ki, onların eleştirileri sizin kendi yaşamınıza baktığınız gözlükler hâline gelir.

Bu olduğu zaman, kestirme sonuca vararak Tanrı'nın da sizi böyle gördüğünü varsayarsınız. Görebildiğiniz tüm kusur ve hatalarınızı O'nun da gördüğünü düşünmek mantıklıdır ve eğer siz gördüğünüz şeyleri sevmiyorsanız, O da sevmiyordur herhâlde. En azından, O'nu derinden hayal kırıklığına uğratmışsınızdır. Daha da muhtemel olarak, artık bıkmıştır, öyle değil mi?

Eğer Tanrı'nın hayal kırıklığına uğradığına ve eleştirel yaklaştığına, sizin kendinize ne zaman çekidüzen vereceğinizi veya vermeyi başarıp başaramayacağınızı merak ettiğine ikna olmuşsanız, Tanrı'nın sizi sevdiğini duymak size pek bir şey ifade etmeyecektir. O'nun sevgisine olan güveninizi O'nun size yargıyla baktığına inanmanızdan daha hızlı ve daha etkili biçimde mahvedebilecek pek az şey vardır.

Belki de Kutsal Yazılar bu yüzden size, insanlara şefkatle bakan bir Tanrı göstermektedir. Tanrı öyle güçlü bir şefkatle bakar ki, onlara yardım

etmek üzere harekete geçer. Hacer Tanrı'nın, ona perişanlığının ortasında bakan ve onu gören bir Tanrı olduğunu öğrenir (bkz. Yar. 16:11-13). Musa Tanrı'nın, İsraililerin perişanlığını gördüğünü ve onları kurtarmayı tasarladığını öğrenir (bkz. Çık. 3:7-8). Ve beden almış Tanrı olan İsa da bu dünyada yürürken aynı özellikleri giyinmiştir. O'na doğru gelen kalabalıkların perişan durumlarını görmüş, onlara acımış ve onlara öğretip şifa vermiştir (bkz. Mat. 9:35-36; 14:14). Arkadaşı Meryem'i ağlarken gördüğünde derinden etkilenmiştir ve yanlış olan şeyi düzeltmek üzere harekete geçmiştir (bkz. Yu. 11:33).

Tanrı'nın karakterinin bu yönleri o kadar önemlidir ki, İsa bunları anlattığı benzetmelere nakşetmiştir. Bir Samiriyeli dövülmüş bir adama yardım eder çünkü onu görür ve şefkatle doludur (bkz. Lu. 10:33). Bir baba asi oğlunu karşılamak için ona koşar çünkü onun eve geri dönüşünü gördüğünde şefkatle doludur (bkz. Lu. 15:20).

Tanrı size şefkatle bakıyor. O böyledir. O'ndaki güveninizi kaybettiğinizde ve size yargıyla baktığına inandığınızda, kendinize şunu hatırlatmanız gerekir: "Hayır. O bana şefkatle bakıyor." İçinize kapandığınızda ve bir başkasının gelip sizi söylemiş veya yapmış olduğunuz şeyden ötürü azarlamasını beklediğinizde, kendinize hatırlatın: "O bana şefkatle bakıyor." O korku hissi yüreğinizi ele geçirdiğinde, kendinize hatırlatın: "O bana şefkatle bakıyor." Kendinize yakıştırdığınız hilebazlığın ifşa olmak üzere olduğunu düşünüp korkuya kapıldığınızda, kendinize hatırlatın: "O bana şefkatle bakıyor."

Bunu kendi kendinize tekrar edin. Bunu zihninizi boşaltacak bir mantra (ruhani, meditasyona yönelik sözler) olarak değil, ruhunuzu dolduracak gerçeğin kendisi olarak tekrar edin.

Düşünün: Tanrı'nın size nasıl baktığını kendinize hatırlatmaya en çok hangi durumlarda ihtiyacınız oluyor?

Harekete Geçin: Yukarıdaki ayetlere bakın ve Tanrı'nın şefkatinin O'nun bakışıyla (görüşüyle) nasıl yakından bağlantılı olduğunu fark edin.

12. GÜN

“Tanrı’nın Bana Kızgın Olduğunu Biliyorum İşte”

Böylelikle gerçeğe ait olduğumuzu bileceğiz ve yüreğimiz bizi ne zaman suçlarsa, Tanrı’nın önünde onu yatıştıracağız. Çünkü Tanrı yüreğimizden daha büyüktür ve her şeyi bilir. (1.Yu. 3:19-20)

GÜNAH işledikten sonra hiç kendinizle tartışmaya girdiğiniz ve kazanamadığınızı fark ettiğiniz oldu mu? İçinizdeki bir ses suçlayıcı rolünü üstlenir ve şöyle der: “Bunu yaptığina inanmıyorum. Nasıl böyle bir şey düşünebildin? Doğrusunu biliyorsun. Yaptığın çok iğrençti. Sen iğrençsin. Tanrı seni asla sevemez. Seni hiç kimse sevemez.”

Sonrasında bir savunma bulmaya çalışırsınız ama ele geçen her türlü kanıt suçlayıcı sesten taraf olduğundan dolayı, ancak savunucu bir tavır takınabilirsiniz. “Öyle değildi. Yani, o kadar kötü değildi. Senin anlattığın kadar kötü değildi. Başka etkenler söz konusuydu; hafifletici durumlar vardı. Benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı.”

En iyi argümanlarınız dahi kulağa, kendi kulağınıza bile zayıf gelir. İçi boş itirazlar sıralamaya devam edebilirsiniz ama sağlam suçlamalara karşı çıkmaya yetmezler ve yüreğiniz bunu biliyordur. Yüreğiniz suçlayıcı taraftan yanadır ve sizi mahkûm eder. Savunmanız gücünü kaybeder çünkü yüreğinizin haklı olduğunu biliyorsunuzdur. Dolayısıyla varılan sonuç geçerli görünmektedir: Tanrı sizin gibi birisini sevmeye devam edemez.

Tanrı’nın sevebileceği iyilikte olduğunuzu kendinize kanıtlamaya çalışmak, her zaman kaybedecek bir savdır. Başarısızlığa mahkûmdur çünkü içerisine konan hatalı bir varsayım onu etkisiz kılmaktadır. O varsayım da sizin, Tanrı’nın doğruluğuna yeterince yakın olan bir çeşit doğruluk üretebileceğinizdir. İmkânsızı kanıtlamaya çalışıyorsunuz. Veriler aleyhinize yığılmış durumda.

İşte bu durumda, argümandan vazgeçmeniz ve yeniden, size Tanrı karşısında beğeni kazandıracak bir iyiliğe asla sahip olmadığınızı kabul etmeniz gerekir (bkz. Yşa. 64:6-7; Rom. 3:9-20). Tanrı’yla ilk kez tanışmadan

önce yeterince iyi değildiyse, neden şimdi iyiliğinizin meziyetlerini tartışmaya getirmekle uğraşıyorsunuz?

Bunun yerine, doğru olan şeye gidin: Tanrı yüreğinizden daha büyüktür (bkz. 1.Yu. 3:20). Sizin çirkinliğinizi içindeki tüm suçlayıcı seslerden çok daha derin biçimde bilir. İçinizdeki çirkinliği, sizin insani sınırlılıklarınızın ve günahla aldatılmış ruhunuzun hayal dahi edemeyeceği kadar açık biçimde görmüştür ve hakarete uğramıştır. O her şeyi bilir. Ve yine de sizi istemiştir.

Ve suçlamanın sesini kesmek için İsa gelmiştir. Sizin yaptığınız savunmayı destekleyerek veya günahınız önemsiz bir şeymiş gibi davranarak değil, ancak Tanrı'nın adaleti uyarınca sizin günahınızın tüm bedelini ödeyerek bunu yapmıştır.

Suçlamanın yapabileceği en kötü şey ancak size kendinizi kötü hissettirmektir ve bazı zamanlarda yüreğiniz suçlamaya boyun eğip sizi mahkûm edecektir. İçiniz rahat olsun. Tanrı hâlâ sizin yüreğinizden daha büyüktür. O, yüreğinizin O'nun varlığında huzur bulabilmesi için, sizi şiddetle hissettiğiniz suçluluk duygusundan özgür kılabilir.

Düşünün: İçinizdeki suçlayıcının size karşı kullanmayı en çok sevdiği cümleler nelerdir?

Düşünün: O suçlayıcı sizi mahkûm ettiğinde, ona karşı çıkarak yüreğinizi tümüyle huzura erdirebildiğiniz bir zaman oldu mu? Olmadıysa, neden aynısını denemeye devam edesiniz?

Harekete Geçin: Bugün yüreğinize dikkat edin. Sizi her mahkûm edişinde, Tanrı'nın ne kadar daha büyük olduğunu, yapmış olduğunuz her şeyi bildiğini ama sizi yine de istediğini kendinize üç kez hatırlatın.

13. GÜN

“Kurtulabilmek İçin Yeterincesini Yaptım Mı?”

[Mesih] tekelerle danaların kanıyla değil, sonsuz kurtuluşu sağlayarak kendi kanıyla kutsal yere ilk ve son kez girdi. (İbr. 9:12)

HİÇ şu sorgulamalarda bulundunuz mu: “Tanrı’dan beni bağışlamasını istediğimde, gerçekten samimi miydim? Gerçekten tövbe ettim mi? Tüm günahlarımı itiraf ettim mi? Açık oldum mu? Yeterince kapsamlı mıydı? Yeterince üzgün müydüm?”

Fark etmeyebilirsiniz ama bu sorular *işlere bağlı doğruluğun* sinsi bir versiyonuna karşılık gelmektedir. Teologlar Tanrı’ya, “Senin için yeterince iyi oldum; şimdi beni kurtarmalısın” deme çabalarının tümünü bu şekilde tarif ediyorlar: işlere bağlı doğruluk.

Tövbenin de bir “iş” olabilmesi sizi şaşırttı mı? Çoğu dini faaliyet bu kategoriye girebilir. Tanrı’nın merhametini “doğru şekilde” af dilemek veya “yeterince” pişman olmak gibi kişisel çabalarınıza bağlı olarak kazanmaya çalıştığınız an, bu tuzağa düşmüş olursunuz. Şükürler olsun ki, Tanrı işlere bağlı doğruluğun bu versiyonuna binlerce yıl önce değinmiştir.

Eski Antlaşma’da Tanrı, İsa’nın çarmıhta yapacağı şeyin bir ön gölgesi olarak, halkına kendi ölümlerine karşılık gelecek bir hayvan kurbanı sunmalarını söylemişti. Kurban edilecek olan hayvan sembolik olarak insanın günahının cezasını üzerine alırdı ve günah işlemiş olan insan yerine, o hayvan ölürdü.

Tanrı daha buluşma çadırını veya tapınağı tahsis etmeden önce, halkına üzerinde kurbanlar sunulacak toprak veya taş bir sunak yapabileceklerini söylemişti (bkz. Çık. 20:24-26). Ama onlara taşları şekillendirmemeleri veya kesmemeleri konusunda açık talimatlar vermişti (bkz. 25. ayet). Taşı buldukları hâliyle kullanmaları gerekiyordu. Bu yalnızca onların sunaklarının görünümünü komşu halkların sunaklarından ayrı kılmak için değildi. Bu, Tanrı halkının kendi günahlarının kefaretinde oynadıkları rolü açığa kavuşturuyordu: Yani, hiçbir rol oynamıyorlardı. Kurban ettikleri canlıları yaratan veya o canlılara yaşam veren onlar değildi ve kurban

sunmak için kullanılan materyalleri de onlar yaratmadılar. O materyallerle kendi damgalarını dahi basamıyorlardı.

Sunak, insanların Tanrı'ya yaklaşırken sahip olmaları gereken zihniyeti gösteriyordu. Bu, şöyle diyen bir zihniyetti: "Tanrı'yla aramda yarattığım sorunun çözümünde benim hiçbir payım yoktur. Sunağa getirdiğim tek şey günahımdır. Tanrı'nın varlığı yaklaştığında benim günahımdan ötürü ölmeyişimin tek sebebi, O'nun benim yerime geçen başka bir şeyi kabul etmeyi seçmesidir. Eğer O kurbandan hoşnutsa, yaşarım. Eğer değilse, o zaman O'nu hoşnut etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktur."

Mesele asla yeterincesini yapmak olmamıştır çünkü hiçbir zaman yapabileceğiniz tek bir şey dahi olmamıştır. "Yeterincesini yaptım mı? Yeterince iyi miydi?" diye sorarak, aslında, "Tanrı benim yaptıklarımдан hoşnut mu?" diye sormuş oluyorsunuz. Oysa bunun yerine sormanız gereken soru şudur: "Tanrı, Mesih'in yaptıklarından hoşnut mu?"

İsa, En Kutsal Yer'e girdiği için –ki bu cennetteki taht odasının yeryüzündeki bir kopyası değil, doğrudan Tanrı'nın varlığının bulunduğu gerçek yerdir (bkz. İbr. 9:24-26)– "Tanrı hoşnut mu?" sorusunun tüm Kutsal Yazılar'daki ve cennetteki cevabı yüksek sesle şudur: "Evet! Yeterlidir."

Bu cevap sizin yüreğinizde de aynı şiddetle yankılsın.

Düşünün: "Yeterince iyi bir şekilde tövbe ettim mi?" sorusunun kökünde neyin yattığını düşünün. Bu soru (1) kendinizi iyi bulmak istemenizden mi, (2) birine borçlu olmaktan nefret etmenizden mi, (3) zayıf hissetmek istememenizden mi, (4) yaşamınızın kontrolünde olmak istemenizden mi, yoksa (5) Tanrı'ya bir şeylerin gerçekten umurunuzda olduğunu göstermek istemenizden mi kaynaklanıyor? Ya da tümüyle başka bir şeyden mi kaynaklanıyor?

Harekete Geçin: İyi haber şudur: İsa'nın sunusu yeterliydi. O'ndan sizi bağışlamasını isteyin ve sonra O'nun sağladığı kurtuluşun yüceliğinde sevinç bulun.

14. GÜN

“Ne Zaman Baksam Daha Fazla Günah Görüyorum”

“Vay başıma! Mahvoldum” dedim, “Çünkü dudakları kirli bir adamım, dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum. Buna karşın Kral’ı, Her Şeye Egemen RAB’bi gözlerimle gördüm.”
(Yşa. 6:5)

BİRÇOK KİŞİ İsa’yı izlemeye başladığında, yaşamında düzeltilmesi gereken birkaç şey görür. İcabına bakmaya çalıştıkları veya sorun olduğunu dahi reddettikleri şeyler görürler. Tanrı’nın Ruhı bir kez hücum ettiğinde, nihayetinde günahlarını itiraf ederler, bağışlanmış hissederler ve sevinçle dolarlar.

Sonrasında kendilerini kilise yaşamına atarlar. Öğrenir, büyür ve paylaşırlar. Ama zaman içerisinde, beklenmedik bir şey olur. Sahip olmadıklarını düşündükleri bazı zayıf ve inatçı alanlara sahip olduklarını keşfetmeye başlarlar. Yaptıkları Kutsal Yazı okumaları sorun olmadığını düşündükleri bir şey konusunda onları mahkûm eder. Küçük grup önderlerinin veya pastörlerinin, daha öncesinde kişisel olarak bir sorun olarak görmedikleri bir şeyden bahsettiklerini görürler. Uzun yıllardır Mesih’le yürüyen, gerçek sevecenlik, nezaket, şefkat ve cesaret sergileyen insanlarla vakit geçirirler ve kendilerinde bu niteliklerin ne kadar eksik olduğunu görüp utanırlar. Gariptir. Tanrı’yla ve O’nun halkıyla birlikte olmak onlara daha iyi hissettirmeye değil, daha kötü hissettirmeye başlar.

Hiç böyle hissettiniz mi? Bu her ne kadar garip olsa da, normaldir.

Kutsallığa daha çok yaklaştıkça, kötülüğünüz daha da bariz olmaya başlar. Bu yalnızca sizin için veya benim için değil, tüm Tanrı halkı için geçerlidir.

Tanrı’nın en büyük peygamberlerinden biri olan Yeşaya Tanrı’yı gördüğünde, doğrudan kutsallıktan fena hâlde uzak olduğunu ve kendisi için umut kalmadığı sonucuna vardı. Tanrı’yı görmek Yeşaya’da günah yaratmadı. Ona bir zamanlar orada olan günahın çirkinliğini gösterdi. Bir pey-

gamber olmasına, Tanrı'nın sözlerini dudaklarında taşımasına rağmen, dudaklarının kirli olduğunu söyledi. Ama daha öncesinde buna dair hiçbir fikri yoktu.

Bunu doğru şekilde işitin ve sizi özgür kılsın: Sizin de hiçbir fikriniz yok. Sorununuzu tümüyle göremiyorsunuz. Ben de göremiyorum. Hâlâ kötülüğe nasıl ortak olduğumu görmenin başlangıç aşamasındayım. Şu anda içimde iğrenç olan şeyleri yeni derinlikleriyle görmekteyim. Tanrı'nın her zaman farkında olduğu ancak benimse farkında olmadığım şeyler var.

Peki bunun bize faydası nedir? Faydası vardır çünkü her şeyi her zaman net biçimde görmüş olan Tanrı halihazırda bizim her düzeydeki tüm ihtiyaçlarımızı karşılayacak bir çözüm sağlamıştır. Bu çözüm, O'nun önünde duran sunaktır (bkz. Ysa. 6:6). Daha da açık konuşursak, sunağın üzerindeki sunudur. Mesih'in çarmıhta kendisini nasıl sunacağına işaret eden o sunu, yalnızca kusurlu peygamberin dudaklarını arındırmakla kalmaz, aynı zamanda o dudakları, Kral'ın mesajını ilan edebilmeleri için dönüştürür (bkz. Ysa. 6:6-8).

O Kral'ın huzurunda vakit geçirdiğinizde, doğruluktan nasıl uzak olduğunuzu daha net biçimde görürsünüz. Bazı zamanlarda mahvolmuş (kaybolmuş) gibi hissedersiniz. Ama gözlerinizi kendinizden uzaklaştırıp O'na çevirin. O zaman O'nun hem ihtiyacınızı sizden önce bilen hem de onu karşılayan ileriye yönelik lütfunu görürsünüz.

Evet, düşüşlerinizin matemini tutun ama onların ötesine de geçin ve Tanrı'nın onlara verdiği etkin cevapla sevinin. O'nun cevabı, sizin O'nun huzurunda sevinçle durmanızı sağlar.

Düşünün: Eğer Tanrı sizden günahınızın bedelini ödemenizi beklemiyorsa ve sizin O'nun altında ezilmenizi istemiyorsa, size günahınızı neden daha fazla gösteriyor? O'nun sizi günahтан özgür kılma arzusunu görüp onunla sevinebiliyor musunuz?

Harekete Geçin: Düşüşleriniz bir sonraki sefer cesaretinizi kırdığında, kendinize şunu hatırlatın: Tanrı şu anda gördüğünüz günahтан ve görebileceğiniz tüm günahlardan arındırılmak için ihtiyaç duyduğunuz her şeyi Mesih'te zaten sağlamıştır.

TANRI'NIN SADIK
EYLEMLERİNDE
EMNİYET BULMAK

15. GÜN

İsa, “Senin İçin Dua Ettim” Diyor

“Simun, Simun, Şeytan sizleri buğday gibi kalburdan geçirmek için izin almıştır. Ama ben, imanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim. Geri döndüğün zaman kardeşlerini güçlendir.” (Lu. 22:31-32)

ARKADAŞLIKLARINIZDA ne zaman güven kaybı yaşıyorsunuz? Bu, çoğu zaman insanlar size zayıf anlarınızda katlanamadığı zaman olmuyor mu?

Eğer bir ilişki sizin yaptığınız bir şeyden ötürü –diğer kişiyi hayal kırıklığına uğrattığınız, bir sözü tutmadığınız, uygunsuz bir şey söylediğiniz veya hatta onlara karşı günah işlediğiniz için– sarsılıyorsa, o zaman arkadaşlığınızın yalnızca siz iyi olduğunuz ölçüde iyi olduğunu veya yalnızca siz güçlü olduğunuz ölçüde güçlü olduğunu görürsünüz. Bu olunca da, diğer kişinin size olan bağlılığına duyduğunuz güveni kaybedersiniz.

Tersine, eğer size en iyi olmadığınız zamanlarda da katlanabiliyorlarsa, bu durumda onlara ve onlarla olan ilişkinize duyduğunuz güven artar.

Öyleyse İsa’nın, Petrus’un pek de iyi olmayan bir anında ona nasıl yaklaştığını izleyelim. İsa ele verildiği gece öğrencileriyle Fısıh yemeğini yiyordu. Hepsinin kendisini terk edeceğini biliyordu (bkz. Mat. 26:31). Birkaç saat içerisinde hepsi sadakatsiz olacak ve Petrus da önde gelen kişi olarak, Mesih’i tanıdığını dahi reddedecekti (bkz. Mat. 26:34).

Unutmayın ki, bu adam daha öncesinde İsa’nın Tanrı’nın Mesihi olduğunu, halkını kurtaracak olan Kişi olduğunu ikrar eden adamdır (bkz. Mat. 16:16). Kendinizi onun yerine koyun. O’nu reddettikten sonra aklınızı dolduracak güvensizliği hayal edebiliyor musunuz? Kurtarıcı’yı inkâr eden birinin gerçekten kurtulmuş olup olmadığını nasıl merak ederdiniz? Ya da daha da kötüsü, şimdi kendinizi ondan uzaklaştırdığınıza göre, *kurtulabilir* misiniz? “Benim için artık ne umut var?” diye düşünmez miydiniz?

Umut, Petrus daha günah işlemeyen önce vardı. İsa, Petrus’a daha o yapmadan önce onun ne yapacağını bildiğini söyledi. O’nun sadakatsiz ihaneti İsa’yı şaşırtmadı. Daha da önemlisi İsa ona, onun için öncesinden

ne yapmış olduğunu söyledi. İsa, Petrus'un imanının kaybolmaması ve onun geri dönmesi için, Mesih'in onu kurtarma yetisinin, onun kendisini kurtuluş dışı bırakma yetisinden daha büyük olduğuna güvenmesi için dua etti.

Bu aynı İsa şimdi sizin için de dua etmektedir (bkz. İbr. 7:25). Eğer O insanların imanlarının sıra dışı koşullarda kaybolmaması için dua ediyorsa, sizce siz O'nun size olan sevgisini ve sizi kurtarma yetisini sorgularken, O sizin imanınızın da kaybolmaması için dua etmiyor mudur?

Tek fark O'nun artık bu dünyada örtülü yüceliğiyle dua etmiyor olması; şimdi, ölümden dirilmiş ve Tanrı'nın sağına yükselmiş olarak, hayallerimizi aşacak bir parıltı ve yücelikle cennette dua ediyor olmasıdır (bkz. Rom. 8:34; İbr. 1:3).

O'nun bu dünyadaki duası kudretle etkiliydi. Şimdi o kudretin daha az olduğuna inanmanızın nasıl mantıklı bir sebebi olabilir?

Düşünün: İsa'nın kendi halkının iman bocalamalarından ötürü korkuya kapılmadığını fark ettiniz mi?

Düşünün: Mesih'in insanları kendilerinden kurtarmak için şu anda nasıl etkin bir şekilde çalıştığını görüyor musunuz?

Harekete Geçin: Birkaç dakika ayırın ve İsa'ya sizi kendisine çekmek üzere yaşamınızda çalışmaya devam edişinden ötürü şükredin.

16. GÜN

İsa, “Bana Geleni Asla Kovmam” Diyor

“Baba’nın bana verdiklerinin hepsi bana gelecek ve bana geleni asla kovmam.” (Yu. 6:37)

BİR KERESİNDE bir kadın bana şakayla –en azından ben şaka olduğunu umuyorum– şöyle dedi: “Ölünce vücudumun yakılmasını istemiyorum çünkü olur da cennete gidemezsem, iki kere yanmak istemiyorum.”

Güldük geçtik ama bu kara mizahın ardında kadın ne söylüyordu? Ak-lının köşesinde bir yerde şu soru vardı: “Ya İsa’yı onlarca yıl sevdikten ve O’na hizmet ettikten sonra, kendimi aldanırken bulursam ve bunu cehen-nemde uyandığım zaman fark edersem?”

İsa’yı bir sürü yanlış sebeple, yani O’nunla alakalı olmayan sebeplerle takip edebilecek olmanız sır değildir. Bir keresinde büyük bir kalabalık bunu yaptı (bkz. Yu. 6:22-24). Sadece O’nu görebilmek için bir gölü aşarak özel bir yolculuk yaptılar ama tüm bu çabalarının sebebi O’nu istemeleri değildi. İsa’nın onlara verebileceği şeyleri istediler. O’nu bir yemek fişi ola-rak gördüler (bkz. Yu. 6:26, 30-31, 34) ama böyle yaptıklarının farkında değillerdi.

Bu hikâye İsa’yı takip etmenizin altındaki niyetleriniz konusunda sizi güvensizliğe götürebilir. Ama Tanrı sizin güvensiz olmanızı istemez. Ora-daki kalabalığın güvensiz olmasını da istemedi. Bu nedenle İsa onlara, kendinizi kandırıp kandırmadığınızı nasıl anlayacağınızı açıkladı. Ba-ba’nın O’na verdiklerinin O’na geleceğini; O’na gelenlerin asla kovulmaya-cağını; Baba’nın, İsa’nın kendisine verilenlerin hiçbirini kaybetmeyeceği konusunda kararlı olduğunu; onların mahvolmalarına izin vermek yerine, İsa’nın onları sonsuz yaşama dirilteceğini açıkladı (bkz. 37-40. ayetler). Ne yazık ki, okumaya devam ettikçe, kalabalıktaki birçok kişinin O’nu terk ettiğini ve böylece Baba’nın İsa’ya verdiği kişilerden olmadıklarını açığa vurduklarını görürsünüz (bkz. 66. ayet).

Ama herkes terk edip gitmedi. On iki elçi kaldı (bkz. 68-69).

En azından, bir süreliğine hepsi kaldı. Yahuda sonrasında, İsa’nın da önceden bildirdiği üzere ayrılacaktı (bkz. 70-71. ayetler). Bu da Yahuda’nın

İsa'yla ilgilenmesinin sebebinin yalnızca İsa'dan alabileceği şeyler olduğunu göstermektedir. Kalabalık için olduğu gibi Yahuda için de, İsa amaca giden bir araçtı sadece; bizzat en yüce amaç değildi.

Bir başka deyişle, Mesih'e ilgi duymanızın sebebi O'nsuz bir yaşam hayal edemiyor olmanızsa, cehennemden korkmanıza gerek yoktur. Cehennemdeki hiç kimse, "Bunun olacağından korkuyordum ama tek istediğim İsa'ydı diye işlerin farklı sonuçlanacağını umuyordum" demez. Tanrı'dan uzak bir sonsuzluk seçenler avuntu isteyebilirler ama Tanrı'yı istemezler (bkz. Lu. 16:19-24).

Ya o kalabalık gibi ya da Yahuda gibi, İsa'yı aslında kullanmaya çalıştığınızı fark ederseniz? Bu sizi rahatsız ediyor mu? Kendinizde bunu görmek sizin canınızı sıkıyor mu? Eğer öyleyse, aslında istediğiniz şey O'dur. Ve bu da, O'nu nasıl kullanmaya çalıştıysanız, o günahınızı itiraf edebileceğiniz ve günün birinde O'nun sizi hem bu suçunuzdan hem de diğer tüm suçlarınızdan kurtarıp dirilteceğini bilebilirsiniz demektir.

Düşünün: Kendinize sorun: "Eğer değer verdiğim her şeyden vazgeçmem gerekseydi, İsa vazgeçtiğim son şey olur muydu?"

Harekete Geçin: Eğer sizin için İsa'dan daha özel bir şey yoksa, o hâlde Baba sizi O'na vermiş olduğu için sevinin. Ve eğer O'nun sizin için şu andakinden daha özel olmasını istiyorsanız, O'dan sizi bağışlamasını dileyin, O'nun sizi kendinizden kurtaracak gücüne güvenin ve sonrasında sevinin!

17. GÜN

Tanrı Size Şüphenezin Hak Ettiği Şekilde Davranmaz

Sonra [İsa] Tomas'a, "Parmağını uzat" dedi, "Ellerime bak, elini uzat, böğrüme koy. İmansız olma, imanlı ol!" (Yu. 20:27)

KUTSAL KİTAP'TAKİ bazı metinlerde şüphe sanki Tanrı'nın bağışlamayacağı bir günahmış gibi görünür. Yakup eğer Tanrı'dan bilgelik almak istiyorsanız, bunu "hiç kuşku duymadan, imanla" istemeniz gerektiğini söyler (bkz. Yak. 1:6). İbraniler kitabının yazarı size, "İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır" der (İbr. 11:6).

Peki eğer "Tanrı benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum. O'nun çocuklarından biri olup olmadığını bilmiyorum. Gerçekten O'nun çocuğu olmak istiyorum ama seçilmişlerden biri olup olmadığımı emin değilim. Gerçekten kurtulup kurtulmadığımı bilmiyorum" gibi düşüncelerle mücadele ediyorsanız, bunun anlamı nedir? Bu düşünceler de kulağa şüphe gibi geliyor, öyle değil mi? O hâlde tüm bunların anlamı Tanrı'nın sizden hoşnut olmadığı ve aslında O'na ait olmadığınız anlamına mı gelir?

Konuya başka bir yönden yaklaşalım. Size ve düşüncelerinize gelmeden önce, Tanrı'yla ve O'nun karakteriyle başlayalım. İsa'nın öğrencilerinden biri olan Tomas'ı hatırlıyorsunuz, öyle değil mi? İsa ölümünden sonra takipçilerine ilk kez görüldüğü zaman Tomas orada değildi ve bu yüzden de İsa'nın canlı olduğuna inanamayacağını söyledi.

İsa ona kızmadı veya ona karşı mesafe almadı. Aksine, Tomas'a gitti. Tomas'ın orada olduğu sırada yeniden görüldü ve doğrudan ona gitti. Tomas'a ona nutuk çekmek, fırça atmak, onu aşağılamak veya hatta öldürülmeden önce dirileceği konusunda söylediği her şeyi ona hatırlatmak için gitmedi. Bunların yerine, Tomas'a inanması için ihtiyaç duyduğu kanıtı sundu. İsa şüphecinin ihtiyacına göre hareket etti. O'nun şüphecilerin etrafında nasıl rahat olduğunu ve yine de onları güvensizlikleri içerisinde kıvranmaya terk etmediğini görüyor musunuz? Onlara şüphelerinin hak ettiği şekilde davranmıyor ancak onların ruhlarını besliyor ve onları imansızlıklarından imana yönlendiriyor.

Dolayısıyla Yakup'taki veya İbraniler'deki metinlere benzer olan metinleri okurken, onları Tanrı'nın karakteri ışığında okuyun. O sizin şüphelerinden ötürü şok olmaz, afallamaz, şaşırmaz, dehşete düşmez veya korkmaz. Aksine, O bunları öngörmüştür. O, şüphenin kendi halkındaki birçok kişi için gerçek bir sorun olacağını biliyordu. Şüphayla mücadeleleriniz hakkında açıkça konuştu ve yapmanız gereken şeyleri yazıya döktü.

Ve O siz daha bir sorununuz olduğunu bilmeyorken, bin yıllar önce-sinde bunu yaptı. Tanrı bocalayışınızdan ötürü korkuya kapılmak veya sizden ötürü hayal kırıklığına uğramak yerine, size o bocalamayışı aşmanız ve O'nun size olan sevgisinden emin olmanız için ihtiyaç duyduğunuz yardımı verir.

Kutsal Kitap'ta şüphayla ilgili olan metinler Tanrı'nın şüphecilere yönelik yüreğinin göstergesidirler. O'nun yüreği sizin imanınızı güçlendirmek ve şüphenize son vermek ister. O metinler sizin O'ndaki güveninizi azaltmak için değil, size daha fazla güven vermek için oradadırlar.

Düşünün: Tanrı'nın şüphe ve şüpheyi yenme hakkında konuşma şekline baktığınızda, O'nun şüphecilere yönelik yüreği hakkında neler öğreniyorsunuz? Mücadele ettiğiniz şeyleri bu kadar çok önemsendiği için O'na hiç teşekkür ettiniz mi?

Harekete Geçin: Tanrı'yı şüphecileri ve şüphecilerin O'na inanıp güvenmek için ihtiyaç duydukları şeyleri umursayan biri olarak görmeye alışkın mısınız? O'nun size olan sevgisine güvenmeniz için size ne göstermesine ihtiyacınız var? Bunu O'ndan isteyin.

18. GÜN

Size Siz Gebe Kalmadınız

Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular. (Yu. 1:12-13)

DOĞMAYI siz seçmediniz. Bu, insan ırkının her bir üyesi için geçerli olan en bariz gerçeklerden biridir. Size siz gebe kalmadınız. Sizi siz taşımadınız veya sizin için siz acı çekmediniz. Sizi siz doğurmadınız. Yaşıyorsunuz ama o yaşamın kaynağı hiçbir şekilde kendiniz değilsiniz. Başka insanların eylemleri ve birbirini izleyen kararları sayesinde doğdunuz. Yoksa burada olmazdınız.

Yuhanna insan doğumuna dair bildiklerimizi –yani bebeğin kendi doğumuyla hiçbir alakası olmadığı gerçeğini– almakta ve bunu ruhsal doğumumuzu anlamamıza yardımcı olmak için kullanmaktadır. Ruhsal yaşam insan ırkında doğmaz. Size kan bağıyla geçmez veya insan ırkı içerisindeki hiç kimsenin kararı veya eylemiyle bağlantılı değildir. Ruhsal yaşam, Tanrı'dan gelir.

Fiziksel olarak canlı olmaya ne kadar karar veriyorsanız, ruhsal olarak canlı olmaya da ancak o kadar karar verebiliriz. Fiziksel olarak bir tepki de bulunabilmeniz öncesinde, size fiziksel yaşamın sağlanması gerekir. Bebekler ilk nefeslerini veya ağlayışlarını canlılık kazanmak için sergilemezler; zaten canlı oldukları için nefes alır ve ağlarlar.

Yalnızca fiziksel olarak canlı olanlar çevrelerindeki dünyaya tepki verebilir. Canlı olduklarının farkındadırlar. Ölü olanlar dünyaya karşı tepkisiz olmakla kalmazlar, aynı zamanda durumlarının farkında da değildirler. Canlılıkla ölümlük arasındaki farkı görmek için yaşıyor olmak şarttır.

Şimdi bunun imanınız açısından ne anlama geldiğini düşünün. Bazı insanların ruhsal olarak canlı olduğunu, bazı insanlarınsa ruhsal olarak ölü olduğunu fark ettiğiniz bir zamanı hatırlıyor musunuz? Ruhsal yaşam sahip olmayabileceğiniz ihtimali sizin canınızı sıktı mı? Endişeniz sizi Tanrı'ya, O'ndan İsa Mesih'e iman aracılığıyla size o yaşamı vermesini istemeye götürdü mü? O yaşam için istekli olmaya devam ediyor musunuz?

Ruhsal olarak canlı olmayabileceğinizden ötürü hâlâ rahatsızlık duyuyor musunuz? Bu endişeler sizi Tanrı'dan yardım istemeye götürüyor mu? Eğer öyleyse, o hâlde rahat olabilirsiniz. Bunlar ruhsal olarak ölü olan birinin düşünceleri ve eylemleri değildir.

Ancak o yaşamı nasıl aldınız? O yaşamı siz kendinize vermediniz. Tanrı size verdi. Sizi doğurana dek O size gebe kaldı ve sizi taşıdı. Mesih'i izleyip izlememe kararıyla mücadele veren her ne kadar siz olsanız da, mücadelenize ve karar vermenize olanak tanıyan yaşamı önce O size verdi.

Ve bu harika bir haberdir. Eğer ruhsal yaşam O'ndan geliyorsa, sizden veya yaptığınız hiçbir şeyden gelmiyorsa, o hâlde onu kaybetmekten korkmanıza gerek yoktur. Kaybedemezsiniz. O sizi doğurmaya karar verdi; doğma kararını siz almadınız.

Daha da iyisi var. Tanrı yaşama kavuşturduğu çocuklarını terk etmez veya göz ardı etmez. Sizi kendi ailesine katmak O'nun kararı olduğundan dolayı, O'nun size ebeveynlik edip her zaman O'nunla olmanızı sağlayacağına güvenebilirsiniz.

Düşünün: Yuhanna'nın fiziksel doğum ve ruhsal doğum arasında kurduğu benzeşime daha önceden dikkat etmiş miydiniz? Bu benzeşim, ruhsal yaşamınızın sizin için faydalı olan başka hangi yönlerine ışık tutuyor?

Harekete Geçin: Ruhsal doğumunuzda hiçbir rolünüzün olmadığı fark etmek Tanrı'nın size olan sevgisine daha çok güven duymanızı sağlar ancak bunu kabul etmek, kişiyi alçaltan bir şeydir. Biraz zaman ayırın ve bu gerçekliği yüreğinizde ne ölçüde benimsediğiniz veya bu gerçeğe ne ölçüde direnç gösterdiğiniz konusunda Tanrı'yla konuşun.

19. GÜN

Siz Kendinizi Diriltmediniz

Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz hâlde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz. Tanrı bizi Mesih İsa'da, Mesih'le birlikte diriltip göksel yerlerde oturttu. Bunu, Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda sergilemek için yaptı. (Ef. 2:4-7)

GÜVENCENİN özü nedir? Yalnızca Tanrı'nın sizi sevdiğini bilmek değil, aynı zamanda sizi sevmeyi asla bırakmayacağını, O'nun sevgisini kaybedemeyeceğinizi bilmektir. O'nun sevgisi konusunda daha çok güven duymanın, daha çok güvence sahibi olmanın bir yolu da, varoluşun doğası hakkında, yaşıyor olmanın ne anlama geldiği hakkında düşünmektir.

Zamanla sınırlı olmak bize yaşam ve ölüm konusunda tuhaf bir bakış açısı verir. Ölümü bir son olarak ve olduğundan daha nihai bir şey olarak düşünürüz. Ve ölümün yaşamı sonlandırıldığını düşündüğümüz için, onun sınırlılıklarını da yanlış anlarız. Ölüm yalnızca bu dünyadaki yaşamı sonlandırır. Bir dakikalığına düşünün ve bu dünya sonlansa dahi, yaşamın devam edeceğini fark edersiniz (bkz. Dan. 12:2; Mat. 25:46; Yu. 5:29). Varoluş sonsuzdur.

Herkes yeryüzündeki ölümünden bağımsız olarak, kaybedemeyecekleri bir sonsuz, devam eden varoluşa adım atar. Kazalar, hastalıklar, diğer insanlar, yaşlılık veya insanların kendileri fiziksel yaşamlarını sonlandırabilirler ama bunların hiçbirisi aslında onların yaşamını sonlandırmaz. Tanrı'yı tanımadan ölseler bile, var olmaya devam ederler. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse, bu durumda buna yaşayan bir ölüm demek daha doğru olabilir.

Ama Tanrı'yı tanıyanlar bu yaşayan ölümden diriltilmişlerdir. Öyle ki, bir zamanlar ölü olan ruhları, şimdi diridir (bkz. Ef. 2:5). Ve güvenim o ki, bu kitabı okuyor olduğunuz için, siz de dirilenlerdensinizdir –veya en azından öyle olmak istiyorsunuzdur– çünkü aksi takdirde bu kitaba yönelik hiçbir ilginiz olmazdı.

Sevgili Hristiyan, sen Tanrı'nın yaşamak üzere dirilttiği birisin. Öncesinde yaşamdan yoksundun – veya en azından Tanrı için bir anlamı olan bir yaşamın yoktu. Günahlarının içerisinde ölüydün. Ama Tanrı seni öyle çok sevdi ki, sana yaşam verdi. Sen kendine yaşam vermeyi seçmedin. Bunu yapacak gücün veya yetin yoktu.

Şimdi görünen yaratılışa dair bildiklerinizi kullanarak, görünmeyen ruh dünyasını anlamaya çalışın. Fiziksel varoluşunuz size bir kez verildikten sonra nasıl geri alınamıyorsa, ruhsal yaşamınız da aynı şekilde geri alınamaz. Kendinize o yaşamı bahşedecek güce veya yetiye sahip değildiniz ve kendinizden o yaşamı alacak güce veya yetiye de sahip değilsiniz. Ve başka hiç kimse de sahip değildir.

Bir adım daha ileri götürelim. Tanrı size O'nunla olasınız diye o sonsuz ruhsal yaşamı vermeyi seçti. Ve siz O'nunlayken, O size lütfunun zenginliğini göstermeyi istemektedir (bkz. Ef. 2:7). Sizce o ölçülemez zenginlikleri etraflıca ele almak ne kadar sürer?

Ölçülemez miktarda bir zaman makul bir tahmin gibi görünmektedir.

Bir başka deyişle, Tanrı, sizi size yaşam verecek kadar sevmiş olarak, sizi sonsuza dek sevmeyi planlamaktadır.

Düşünün: Fiziksel ölüme hak ettiğinden daha fazla önem verme tuzağına düştünüz mü?

Düşünün: Tanrı'nın sevgisiyle sizin ruhsal olarak yaşıyor olmanız arasındaki bağlantıyı ne kadar güçlü biçimde görüyorsunuz?

Harekete Geçin: Ruhsal yaşamı deneyimlediyseniz, Tanrı'ya sizi şimdi ve sonsuza dek sevmesinden ötürü şükredin. Eğer henüz deneyimlemediyseniz, sizi seilmeyi dilemekten alıkoyan şey nedir? Unutmayın, Tanrı O'na gelen hiç kimseyi kovmayacağını sözünü vermiştir (bkz. Yu. 6:37).

20. GÜN

Tanrı'yı Sevmeye, O Sizi Sevmeden Önce Başlamadınız

*Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu'nu
günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte
sevgi budur. (1.Yu. 4:10)*

TANRI'YLA olan ilişkinizin iyi bir yönünü alarak ve o yönün önemini abartarak şüpheye sebep olmak kolaydır. Örneğin, kendinize Tanrı'nın sizin en büyük hazineniz olup olmadığını sorarak O'na olan sevginizi değerlendirmek çok kolaydır (bkz. Mat. 13:45-46). Ama eğer bu değerlendirme Tanrı'nın size olan sevgisine hiç bakmadan, yalnızca sizin kendi sevginizin niteliğine odaklanıyorsa, O'nu pasif –sevilen ve hayran olunan taraf– olarak görme ve kendinizi daha aktif taraf olarak merkezde görme eğilimde olursunuz.

Bu hata sizin O'na olan sevginizi, O'nun size olan sevgisinden daha fazla vurgulamaya götürür ve bu noktada, O'nun sevgisine yönelik ne güvenmeniz varsa hepsini tüketirsiniz. Kaçınılmaz olarak ilişkinizde güvensizlik hissedersiniz çünkü sizin sevginiz asla bu yüce Tanrı'ya uygun düşecek kadar adanmış, güvenilir, sabit, kalıcı ve sarsılmaz olmaz.

Bu, sizin sevginizin konu dışı olduğu anlamına gelmez. Sevginiz çok önemlidir. Ama ikincil önemdedir. Sevginiz O'na verdiğiniz karşılıktır. Eğer O'nun ilişkinizi başlatan, destekleyen, sarmalayan ve besleyen sevgisinin önceliğini (birincilliğini) unutursanız, sonucunda kaçınılmaz olarak kendinizin O'nu ne kadar iyi sevdiğinize odaklanıp kalırsınız.

Bu durumda şu hatırlatıcı lütfen ihtiyacınız vardır: Sevginin kaynağı sizin dışınızdadır. Sevgi Tanrı'dan gelir (bkz. 1.Yu. 4:7). Tanrı'nın sevdiği gibi sevebiliyoruz çünkü biz O'nu veya başka birini sevmeden önce, O bizi sevdi (bkz. 1.Yu. 4:10, 19). O size olan sevgisinin gücünü asla sizin O'na olan sevginizin gücüne bağlamadı. O, sizin sevebilmeniz için sevilmeye ihtiyaç duyduğunuzu biliyordu.

Eğer içinizde O'nu sevmeye yönünde herhangi bir eğilim görüyorsanız, bu O'nun sevgisinin bir etkisidir; sizi zaten sevdiğinin bir işaretidir. Ve bu bize güvence verir. O'na olan sevginiz zaman zaman zayıf ve çelimsiz mi görünüyor? Bir başka açıdan bakmayı deneyin: Herhangi bir miktarda sevginiz var mı? Önceden hiç sevginiz olmadığı için, azıcık sevginin varlığı size şimdi, O'nun sizi sevdiğini anlatmaktadır.

Ve eğer yola sıfır sevgiyle çıktıysanız ama şimdi biraz da olsa sevginiz varsa, o hâlde gelecekte daha da fazlasına sahip olacağınızdan emin olabilirsiniz çünkü bilirsiniz ki, O sizi sevmeyi asla bırakmayacaktır. Eğer İsa, sizin sunacağınız hiçbir şeyiniz yokken ve siz tümüyle sevilmez hâldeyken sizi sevdiyse, şimdi siz buna karşılık O'nu sevebiliyor ve seviyorken, sizi niye daha az sevsin ki?

Düşünün: Sizce önce Tanrı'nın sizi sevdiğini unutmak ve sizin O'nu sevmekte ne kadar iyi bir iş çıkardığınıza takılıp kalmak neden bu kadar kolaydır?

Düşünün: Sizin sevginiz bocalasa bile Mesih'in sevgisinin bocalamadığına güvenmenizi zorlaştıran şey nedir?

Harekete Geçin: Elçi Yuhanna tüm yazılarında ve özellikle de ilk mektubunda bu şeyleri oldukça basit ve net bir şekilde yazmaktadır. Onun kullandığı kelimeleri aklınıza ve yüreğinize daha derin biçimde kazımanızın başka yolları var mıdır? Örneğin: 1. Yuhanna 4:7-12'yi bir hafta boyunca her gün sesli biçimde okuyun, bu metni yazıya dökün, onu düzenli olarak görebileceğiniz bir şeye yapıştırın ve bazı kilit ayetleri veya hatta tüm metni ezberleyin.

21. GÜN

Sizin Şüpheniz, Tanrı'nın Şüphe Etmesine Sebep Olmaz

İsa hemen elini uzatıp onu tuttu. Ona, “Ey kıt imanlı, neden kuşku duydun?” dedi. (Mat. 14:31)

BAZILARIMIZ ciddi anlamda şüphecidir. Tanrı'nın bizi sevdiğinden her zaman emin olmadığımızı veya O'nun bizi kendi ailesine aldığına her zaman güvenmediğimizi başkalarına anlatmaktan korkarız. Bunu kabul etmek utanç vericidir, özellikle de uzun bir süredir Hristiyan'sanız.

Hatta belki başkalarının Mesih'e iman etmelerine veya imanda büyümelerine yardımcı dahi olmuşsunuzdur ama yine de merak ediyorsunuzdur: “Tanrı beni gerçekten seviyor mu?” Bunu kiminle paylaşabilirsiniz? Diğer imanlılar sizin hakkınızda olumsuz fikirlere kapılabilir veya artık hizmet etmenize izin vermeyebilirler. Ya da daha da kötüsü, güvensizliğiniz başka birisinin tökezlemesine de sebep olabilir.

Elçi Petrus farklıydı. İmanını herkesin önünde, hatta utandırıcı durumlarda bile açıkça yaşayabilen bir adamdı.

İsa onu elçilerinden biri olmaya çağırmıştı (bkz. Lu. 6:13-14). Petrus'un kendisiyle olmasını istemiş ve onu vaaz etme görevine yollamayı istemişti (bkz. Mar. 3:14). Petrus, İsa'nın yakın çevresinin bir parçasıydı ve ayrıca İsa'nın Tanrı'nın Mesihi olduğunu açıkça beyan eden ilk kişiydi (bkz. Mat. 16:15-20). Ama bir süre sonra, Mesih'teki güveni güçten düştü.

İsa gölün üstünde yürüyerek onlara doğru geldiğinde, Petrus ve diğer elçiler bir teknedeydiler ve çetin bir rüzgâra karşı mücadele ettiklerinden pek ilerleme gösteremiyorlardı. Petrus, İsa'dan kendisini yanına, suyun üstüne çağırmasını istedi ve İsa da öyle yaptı.

Petrus iyi bir başlangıç yaptı. Tekneden çıktı ve İsa'ya doğru yürümeye başladı ama sonrasında etrafında baktı ve onların aleyhinde olan bozulmuş yaratılışın gücü karşısında fazla korkuya kapıldı. Ve sonrasında batmaya başladı. İsa onu kurtardı ama aynı zamanda onu uyararak, “Neden kuşku duydun?” dedi

İsa meseleyi gündeme getirdi ama bunu Petrus'u utandırmak veya küçük düşürmek için yapmadı. Veya bu şüphe Petrus'u Mesih'le olan ilişkisini veya hizmetini etkileyecek şekilde yaşamı boyunca izlemedi. Petrus bir elçi olmaya devam etmekle kalmadı, aynı zamanda İsa göğe yükseldikten sonra diğer elçilere önderlik edilmesine yardımcı oldu ve İsa'nın birçoklarını günahlarından kurtarıp kendisine çekmesinde bir aracıydı (bkz. Elç. 2:14-41).

Şüphe Petrus'u sonsuza dek tanımlamadı veya İsa'nın onunla olan ilişkisinin temelini teşkil etmedi. İsa'nın teşvikini kırmadı, O'nu geri itmedi veya O'nu kararını yeniden düşünmeye sevk etmedi. İsa, Petrus bu sorunun içerisinde sıkışıp kalmasın ve ileriye gidebilsin diye soruna parmak bastı. Petrus'un Tanrı'dan duyduğu şüphe, Tanrı'nın Petrus'tan yana yaptığı seçiminden veya Petrus'un yaşamı için olan tasarılarından şüphe duymasına sebep olmadı.

Aynı şekilde, sizin O'nun sevgisinden duyduğunuz şüphe de İsa'nın sizi sevmesinin ardındaki bilgelikten şüphe duymasına sebep olmaz. Sizde son sözü söylenenin şüphe olacağına inanmaz. Siz de inanmamalısınız.

Düşünün: İsa sizi sever ve bunu şüphelerinizden bağımsız olarak yapar. Sizdeki hiçbir şüphe O'nu geri itmez veya sizi reddetmesine sebep olmaz.

Harekete Geçin: Şüpheleriniz hakkında Tanrı'yla konuşmaktan korkuyor musunuz? O'ndan şüphenizin O'nu nasıl korkutmadığını veya size karşı cephe almaya itmediğini size göstermesini isteyin. Size sizi şüphenizden ne kadar çok kurtarmak istediğini göstermesini isteyin.

Harekete Geçin: İnsanlara şüphelerinizden bahsetmekten korktunuz mu? Tanrı'dan mücadele ettiğiniz şeyi duymayı idare edebilecek ve Tanrı'nın saklı şüphelerinizden korkmadığını görmeye yardımcı olacak bir dost veya akıl hocası isteyin.

22. GÜN

Tanrı'nın Adaleti Şüpheyi Kaldırır

Günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır.

(1.Yu. 1:9)

EN BAŞTAN başlayalım: Tanrı'nın benzeyişinde yaratıldınız. Birisi sizi ne zaman görsün veya sizinle ne zaman etkileşime geçse, o kişinin kendi kendine şöyle demesi gerekir: “Şimdi Tanrı burada duruyor olsa, O'nun söyleyeceği, hissedeceği veya yapacağı şey bu tür bir şey olurdu.”

Ancak bu gerçeklik bir sorun yaratır çünkü ne zaman Tanrı'ya yaraşır olmayacak bir şekilde yaşasanız, O'nu yanlış temsil etmiş olursunuz. O'nun hakkında doğru olmayan bir beyanda bulunmuş ve O'nun yüceliğinden çalmış olursunuz. Dünyanın düzelmesi için, o yücelik eksikliğinin doldurulması gerekir; O'nun kutsallığına olan borcunuzun karşılanması gerekir.

Tanrı'nın adaletine geçelim. O'nun adaleti suçlu tarafın, kendisi de dahil olmak üzere suça maruz kalan tüm taraflara yaptıklarını düzeltmesini gerektirir. Eğer Tanrı daha azını şart koşsaydı, artık tümüyle adil olmazdı; bir yanlışın düzeltilmeden es geçilmesine izin vermiş olurdu. Ve böyle olsaydı, O'ndaki bu kusur, ne kadar küçük olursa olsun, O'nun evrenine yayılır ve nihayetinde evrenin sonu olurdu.

Buradaki ikilemi görüyor musunuz? O'nu görünür biçimde temsil edebilmeleri için, Tanrı'nın suretlerinin tüm yücelik borçlarından özgür olmaları gerekir. Tanrı kendi kutsallığını ihlal edenlerle –onlarla sonsuzluğu paylaşmak şöyle dursun– bir ilişkide bulunacak olsa, nasıl hâlâ mükemmel, harika ve yüce biçimde adil olabilirdi?

Tanrı, “Aman, bir önemi yok” diyemez çünkü önemlidir. Hem kendi karakteri hem de tüm yaratılışı için önemlidir. O, tüm suçluların yükümlü oldukları şeyi geri ödemelerini talep edebilirdi ama suçlular sonsuz yüceliği ihlal ettikleri için, fani yaratıkların suçlarının karşılığını ödemeleri sonsuz bir zaman alacaktır.

Tanrı'nın Oğlu'na geçelim. Eğer fani zamanın sınırları içerisinde sonsuz bir borç miktarını ödeyebilecek biri gönüllü olarak suçluların arasına katılsaydı, o hâlde aynı anda hem onların borcu ödenebilir hem de Tanrı'nın adaletinin gerektirdikleri tümüyle sağlanmış olurdu. İsa'nın çarmıhta yaptığı şey işte buydu.

Çarmıh sevginin yüzeysel, duygusal bir resmi değildir. Bir ödemedir: Bir zamanlar borçlu olduğunuz şeyden artık borçlu değilsinizdir. Ve eğer artık borçlu değilseniz, o zaman Tanrı'nın sizi sevmesine veya sizin O'na sevgi bulmak üzere gitmenize engel olacak hiçbir şey yoktur.

Çarmıh çok daha güçlüdür. İsa borçlu olduğunuz şeyin –geçmiş günahlarınızın, şimdiki günahlarınız ve gelecek günahlarınızın– bedelini ödedi; öyle ki, Tanrı şunu diyebilsin: “Günah işledin ama Oğlum'a bağlandıgın zaman, günahın tümüyle ödendi.”

Eğer durum buysa, o hâlde Tanrı'nın sizden herhangi bir şekilde daha fazlasını ödemenizi talep veya hatta rica etmesi tümüyle uygunsuz ve yanlış –hatta günahlı– bir şey olurdu. Eğer Tanrı böyle yapsaydı, adaletsiz olurdu (bkz. 1.Yu. 1:9). İsa sizin için yaptığı tüm şeyleri siz şimdi adaletsiz bir Tanrı'yla ilişki kurabilesiniz diye yapmadı; adaletin gerektirdiklerini bunun için yerine getirmedi.

Düşünün: Eğer İsa yalnızca geçmiş günahlarınızın değil, tüm yaşamınızın günahlarının bedelini ödediye, Tanrı'yı sizi sevmekten alıkoyacak başka ne kalmıştır?

Harekete Geçin: Tanrı'nın sevgisini bloke ettiğinden korktuğunuz günahlarınız var mı? Kendi yaptıklarınızdan çok, İsa'nın yaptıklarına odaklanmak için ne yapacaksınız?

23. GÜN

Yaşama Sahipsinizdir Çünkü Tanrı Size Yaşam Üfler

Sonra bana şöyle dedi: “Rüzgâra peygamberlik et, insanoğlu, peygamberlik et ve de ki, ‘Egemen RAB şöyle diyor: Ey rüzgâr, gel dört yandan es. Bu öldürülmüşlerin üzerine üfle ki canlansınlar!’” Böylece bana verilen buyruk uyarınca peygamberlik ettim. Onların içine soluk girince canlanıp ayağa kalktılar. Çok, çok büyük bir kalabalık oluşturuyorlardı. (Hez. 37:9-10)

HEZEKİEL’İN kemiklerle dolu olan bir vadiyi gördüğü görümü düşünün. Kemikler o kadar uzun süredir ordaydı ki, sadece kuru değil, tamamen kurumuş durumdaydılar (bkz. Hez. 37:2). Kupkuruydular. Tümüyle cansızdılar ve kendileri için hiçbir şey yapamayacak durumdaydılar. Hezekiel’e bunu gösterdikten sonra, Tanrı ona gülünç bir soru sorar: “İnsanoğlu, bu kemikler canlanabilir mi?” Hezekiel pası Tanrı’ya atarak zekice bir cevap verir: “Sen bilirsin, ey Egemen RAB” (3. ayet).

Sonrasında Tanrı bu peygambere kemiklerin geleceği için ne tasarladığını anlatır. Kemiklerin yaşaması gerekiyordu ve Tanrı peygamberden kemiklere bu geleceği açıklamasını ister. Hezekiel geri çekilir ve geleceğin umudunun anın gerçekliğine dahil oluşunu seyreder. Kemikler canlanır. Yeniden birleşir, buyruk verildiği üzere birbirlerine bağlanırlar. Sonrasında giydirilirler. Kaslar, tendonlar, kıkırdak ve deri onları sarar ancak bir şey eksiktir. İnsana benziyorlardır ama içlerinde yaşam yoktur (bkz. 8. ayet).

Tanrı yaşamın yalnızca dış görünüşüyle tatmin olmaz. Peygambere, kemiklerin içine girmesi için rüzgâra buyruk vermesini söyler. O anda kemikler ayağa kalkar. Daha önceden olamayacakları bir şey hâline gelirler: Yaşayan insanlar olurlar. Tanrı’nın tümüyle tamamlanmış suretleridirler. Yaşamın cansız çakmaları değil, zinde insanlardırlar.

Bu ikinci bir yaratılış hikâyesidir; bir yeniden yaratılıştır. Yeni Yaratılıştır. Tanrı’nın insanları topraktan yarattığının ve yaşayan varlıklar

olsunlar diye onlara yaşam soluğunu üflediğinin bir hatırlatıcısıdır (bkz. Yar. 2:7). Yalnızca bu sefer, Tanrı sadece basitçe toprakla işe başlamıyor. Ölümün gücü altında olan insanların cansız kalıntılarıyla işe başlıyor. Ama Tanrı işini bitirdiğinde, ölümün yerini yaşam alıyor. Tanrı'nın Ruhu laneti tersine döndürüyor. Cansız kalıntılar canlanıyor. Diriltiliyorlar.

Ama bir dakika. Kim onlar? Onlar Tanrı'nın halkıdır. Fiziksel olarak canlı olmalarına rağmen, Tanrı'yı ve yollarını reddetmiş oldukları için O'na yabancılaşmış olan ve sürgünde yaşayan halkıdır (bkz. Hez. 37:11-14). O kuru kemikler onların ruhsal durumunun fena hâldeki çaresizliğini ve umutsuzluğunu tasvir etmektedir. Ama Tanrı onların durumunu kabullenmez ve böylece bu dünyadaki yerlerini yeniden alabilsinler diye, onların içerisine yaşam soluğunu üfler.

Tanrı'nın, umudu olmayan halkı için yaptığı şey budur. Onları yeniden canlandırır ve onların kendisinin ne yaptığını bilmelerini ister. Böylece onlara bir umut resmi verir. Bu resim sizin ruhsal olarak canlandırılma işine yaptığınız katkıyı vurgular: Yalnızca ölümünüzü getirirsiniz. Öyle cansız bir ölümdür ki, tekrardan yaşayıp yaşamayacağınız muammadır. Bu resim Tanrı'nın sizin içinize yaşam üfleyerek yaptığı katkıyı vurgular: O sizin yaşamanızı o kadar çok istemiştir ki, bu isteğini gerçekliğe dönüştürmek üzere içinize kendi Ruhu'nu göndermiştir. Bu resim tümüyle absürt olanı, eğer Tanrı sizi canlı istiyorsa, bu evrende sizi ruhsal olarak öldürebilecek hiçbir şeyin olmadığına inanmayı vurgular. Eğer son düşman olan ölüm, Tanrı'nın size olan arzusunu bozacak kadar güçlü değilse, o hâlde başka hiçbir şey de bozamaz.

Düşünün: Yüreğinizi ve aklınızı, ruhsal yaşamınıza dair nasıl bir resim yönetiyor? Bu resimler sizi inanmaya mı, yoksa şüpheye mi götürüyor?

Düşünün: Bu resim Tanrı'nın sizi yeniden yaratma konusundaki kararlılığına nasıl ışık tutuyor?

24. GÜN

Siz Tanrı'yı, O'nun Sizi Aradığından Daha Çok Aramazsınız

“Koyunlar çobanın sesini işitirler, o da kendi koyunlarını adlarıyla çağırır ve onları dışarı götürür. Kendi koyunlarının hepsini dışarı çıkarınca önlerinden gider, koyunlar da onu izler. Çünkü onun sesini tanırılar.” (Yu. 10:3-4)

KİM KİMİ arar? Siz mi Tanrı'yı ararsınız, yoksa O mi sizi arar? Eğer sizin geçmiş birkaç ay içerisinde Tanrı'yla olan ilişkinizi anlatışınızı dinlesem, daha çok O'nun size nasıl geldiğini mi duyarım, yoksa sizin O'nunla nasıl bağlantı kurduğunuzu mu? Eğer benim gibi veya benim arkadaşlarım gibiyseniz, muhtemelen daha çok sizin ne yaptığınızı duyarım. Bu anlaşılır bir şeydir. Nitekim çoğumuz Tanrı'yla nasıl daha tatmin edici bir kişisel ilişkiye sahip olabileceğimiz konusunda vaazlar dinlemiş, seminerlere katılmış ve imandaki kardeşlerimiz tarafından yetiştirilmişizdir.

Mesih'le olan ilişkimizde bize düşen kısmı anlamamızda hiçbir yanlış bir şey olmasa da, Kutsal Kitap çalışmasının veya duanın mekaniklerine odaklandığımız zaman, istemeden de olsa bizim Tanrı'dan daha aktif olduğumuzu aktarırız. Sanki O'nun tarihte gerçekleştirdiği şey bizim O'nunla bir ilişki sahibi olmamızı mümkün kılmıştır ama şimdi, bu ilişkiyi geliştirmek için birincil sorumluluk bizdedir.

Kimse bu niyette olmasa bile, bu tür bir odak bize, ilişkide karşılık vermeden önce bizim ne kadar çaba göstereceğimizi tartan, uzak bir Tanrı resmi sunar. Bu resim de sizin O'nunla kurtaran bir ilişkiye gerçekten sahip olduğunuza dair güveninizi parçalar.

Şükürler olsun ki, İsa böyle konuşmaz. O bizim için ne yapmış olduğunu bize hatırlatırken, aynı zamanda hâlâ ne yaptığını da vurgular. “Koyunlarım beni tanır; benim sesimi işitirler” (bkz. Yu. 10:14, 27). O'nun koyunlarının O'nun sesini nasıl tanıdıklarını düşünün. Aklınıza ilgi gösterilmeyen, ovada hararetle koşturan ve O'nun sesini yakalamaya çalışan koyunlar mı geliyor? Başboş bırakılmış hâlde, O'nun sesinin neye benze-

diğini hatırlayabilmek için O'nunla olan eski konuşmalarını can havliyle hatırlamaya çalışan koyunlar mı geliyor?

Hayır. Koyunlara yaklaşan ve onları adlarıyla çağıran bir çoban resmi görüyoruz. O'nun tarafından başlatılan ve O'nun devam eden katılımına bağlı olan bir yakınlık resmi görüyoruz. O, koyunlarla zaman geçiriyor. Onlarla konuşuyor. Koyunlar O'nun sesini tanıyabiliyor ve bir yabancıнын sesinden ayırt edebiliyorlar çünkü O, koyunlarını kendi sesine aşına kılma görevini bizzat üstleniyor (bkz. Yu. 10:5). O, onları tanıyor ama eşit derecede önemli olarak, onların da kendisini tanıdıklarından emin oluyor.

O'nun sesini tanımanın karşılığı nedir? Çoban'ın konuştuğu koyunlar, O'nun sonsuz yaşam verdiği koyunlardır (bkz. Yu. 10:28). Onlar sesini tanıdıkları Kişi'yle sonsuza dek yaşayacaklardır.

Şimdiki zamanı es geçip geleceğe atlayarak, “Kurtuldum mu? Cennete gidecek miyim?” diye sormayın. Bunun yerine, “Dinliyor muyum? Çoban'ı işitmek istiyor muyum?” diye sorun. Eğer dinleyip işitiyorsanız, o hâlde yüreğiniz huzurlu olsun çünkü yalnızca Mesih'in koyunları O'nun sesini umursarlar.

Ve eğer O'nun sesini işitmek istiyorsanız, o hâlde güvenle dinleyin çünkü İsa bizim O'nun söyleyeceklerini dinleme çabamızdan çok daha büyük bir çabayla bize konuşmaktadır.

Düşünün: Eğer bana Tanrı'yla ilişkinizi anlatsaydınız, daha çok O'nun sizi aramaktaki etkinliğini mi duyardım, yoksa tam tersini mi?

Düşünün: Sizce sizin Çoban'ın sesini duymanıza engel olan ve bunu zorlaştıran şeylerden bazıları nelerdir?

Harekete Geçin: Mesih size en sık nasıl konuşuyor? Kutsal Yazılar aracılığıyla mı? Aklınıza gelen ilahiler aracılığıyla mı? Duada mı? Size yaratılışın harikalarını göstererek mi? O sizinle bugün konuşuyorken, O'nu dinlemenize yardımcı olmasını isteyin.

25. GÜN

Siz Kendinizi Mesih'e Götürmediniz

“Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemmez. Bana geleni de son günde dirilteceğim.” (Yu. 6:44)

BU, BİZİM gururumuzu incitir ve “özgür irade” anlayışımızı bozar ama İsa oldukça açıktır: Eğer O'na biraz bile ilginiz varsa, bunun sebebi Baba'nın sizi O'na çekmiş olmasıdır. Eğer Baba sizin yüreğinizi ateşlemeseydi, Oğul'a asla çekim duymazdınız.

Mesih'e yönelerek –O'nu dinleyerek, O'nunla konuşarak, O'na itaat ederek, O'ndan zevk alarak– karşılık vermeniz gerekir ama sizin eylemlerinizi Baba'nın eylemlerine karşılık ikincidir. Bu sıra, Tanrı'yla ilişkinizdeki güveniniz için o kadar temeldir ki, İsa yanlış anlaşılmaya hiçbir yer bırakmadan tekrarda bulunur (bkz. Yu. 6:37, 44, 65). Eğer Baba sizi çekmişse, o hâlde Mesih'in sizi kurtarmış olduğundan emin olabilirsiniz.

O hâlde soru, “Kurtulduğumu nasıl bilebilirim?” değil, “Baba'nın beni çekmiş olduğunu nasıl bilebilirim?” sorusudur. Bunun cevabı İsa'ya nasıl tepki verdiğinizde yatar: O'na doğru mu, yoksa O'ndan uzağa mı gidiyorsunuz?

İsa bu şeyleri kendisini izleyerek çokça zaman ve enerji harcamış olan büyük bir kalabalığa söyledi (bkz. Yu. 6:22-24). Ama o insanların Mesih'i istemelerinden çok, Mesih'in kendi yaşamlarını kolaylaştırmasını istedikleri ortaya çıktı. Bedavadan bir öğle yemeği istiyorlardı (bkz. 26. ayet).

İsa onların kendisini doğru sebeplerle takip edebilmeleri için onlarla diyaloga girmeye, onlara meydan okumaya başladı. Ama insanlar istedikleri şeylerden vazgeçmek istemiyorlardı ve bu da, İsa konuştuğu onların kafalarının daha da karıştığı anlamına geliyordu.

İsa onlara aslında düşündükleri yiyecekten farklı bir yiyeceğe ihtiyaçları olduğunu söyledi. Gökten gelen ekmeğe ihtiyaçları vardı. Sonrasında onlara o ekmeğin kendisi olduğunu ve gerçek yaşama kavuşmak istiyorlarsa, kendisinin bedeninden yemeleri ve kanından içmeleri gerektiğini söyledi (bkz. 32-33, 48-51, 53-58. ayetler).

Bu onların aklına hiç yatmadı. Bazıları uzaklaşıp gittiler ve bu kişiler arasında kendilerini O'nun öğrencileri olarak gören kişiler de vardı (bkz. 66. ayet). Ama on iki elçi gitmedi. İsa onlara gitmek isteyip istemediklerini sorduğunda, O'na gidecekleri hiçbir yerlerinin olmadığını, yaşam sözlerinin yalnızca O'nda olduğunu söylediler (bkz. 68-69. ayet).

Elçilerin İsa'nın söylediği şeyleri dirilişinden sonrasına kadar tümüyle kavrayamadıkları açıktır ama onlar kafa karışıklıklarının İsa'yı izlemelerine engel olmasına müsaade etmediler. Tam aksine, İsa'nın söylediği veya yaptığı bir şeyle ilgili kafa karışıklığı yaşadıklarında, o şeyi İsa'ya sordular (bkz. Mat. 13:10; 15:12; Mar. 7:17; 9:28; 13:1-4; Lu. 8:9; Yu. 11:7-15; 13:24-25, 36-37). O'na daha da yaklaştılar. O'na gittiler, O'na gitmeye devam ettiler ve O'nunla kaldılar çünkü O'nun Tanrı'nın Kutsalı olduğunu biliyorlardı (bkz. Yu. 6:69).

Baba'nın sizi çekmiş olup olmadığını anlamanın anahtarı budur: İsa'yı eleştiriyor ve O'nu görmezden mi geliyorsunuz, yoksa O'na güveniyor ve O'nunla daha çok olmak mı istiyorsunuz? İsa'nın o gün ne söylediğini ne o büyük kalabalık ne de elçiler tümüyle anladı ama Baba'nın çektiği kişiler İsa'yla kalmak istediler ve ayrılmadılar.

Düşünün: Mesih'ten uzaklaşma ayartısı duyduğunuz ama O'nunla kaldığınız zamanlar oldu mu? Sizi ne uzaklaşmaktan alıkoymdu?

Düşünün: Baba sizi Oğlu'na çekmiş midir? İsa'yı hâlâ istiyor musunuz? Hâlâ O'nun ardınca gidiyor musunuz?

Harekete Geçin: Eğer Baba sizi çekmeye devam ediyorsa, bir dakikalığına durun ve bunun için O'na şükredin.

SON ŞÜPHELERİ
HUZURA ERDİRMEK

26. GÜN

“Ama Tanrı’nın Ailesinin Bir Parçası Olduğumu Nasıl Bilebilirim?”

Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu’nun “Abba! Baba!” diye seslenen Ruhunu yüreklerinize gönderdi. (Gal. 4:6)

GALATYALILAR 3:23-4:7’de, Pavlus şu soruyu ele alıyor: “İbrahim’e verilen Tanrı’yla sonsuz yaşam vaadini kim miras alır?” Ya da günümüz tabiriyle, kim kurtulur?

Cevap, Tanrı’nın Mesih’in ölümü ve dirilişi aracılığıyla kendisini aklayacağına güvenen herkestir. İnanan–Tanrı’nın Sözü’ne güvenen– herkes, cinsiyetleri, sosyal statüleri, etnik kökenleri ne olursa olsun, Tanrı’nın “oğulları”ndandır. Bu da, inanan herkesin eşit mirasa sahip olduğu anlamına gelir. Tanrı’nın yemek masasında oturan hiçbir ikinci sınıf aile üyesi yoktur.

Ancak o masada bir yeriniz olduğunuzu nasıl bilebilirsiniz? Oğulluk testi, sizin içinizden gelir. İçinizde bir şey, Tanrı’yı Baba olarak görmenizde ısrar etmektedir. Bu, Tanrı’nın yüreğinize gönderdiği ve “O’nunla aynı ailedensiniz” diyen Oğul Ruhudur. En kötü anlarınızda bile, Tanrı’ya dönebileceğinizi ve O’nun sizi duyacağını bilirsiniz çünkü ailesinizdir. Ve dolayısıyla bu konuyu düşünmezsiniz bile. Yalnızca O’nun sizin çağrınıza kulak vermesini beklersiniz çünkü aileler böyle yapar.

Bu teorik değil, yaşantısal bir argümandır. Bu argüman, size yaşamınızın farklı anlarında kendinizi doğal, belki beklenmedik bir biçimde Tanrı’ya dönerken bulup bulmadığınızı sormaktadır.

- Hiç şükran duyuyor ve sessizce, “Teşekkürler” diye fısıldıyor musunuz?
- Hiç üzülüp kızıyor ve Tanrı’ya ne kadar hayal kırıklığı yaşadığınızı anlatıyor musunuz?
- Hiç hastayken veya acı içindeyken O’ndan sizi iyileştirmesini istediniz mi?

- Hiç O’ndan sizin geleceğinizi belirli bir şekilde tayin etmesini istediniz mi?
- Hiç içiniz parçalandığında O’ndan teselli istediniz mi?
- Hiç gün batımının güzelliği, örümcek ağının inceliği, gök gürlemesinin gücü, kar yağışının sessizliği, bebek yanağının yumuşaklığı veya evcil hayvanın bağlılığı karşısında hayrete düştüğünüz ve onu yapan Kişi’ye hayran kaldığınızı oluyor mu?

Bu gibi –Tanrı’ya seslenmek veya yaşamda deneyimlediğiniz şeyleri O’nunla bağdaştırmak– gibi tepkiler, yalnızca ikiniz arasında gerçek bir şey olması durumunda mantıklı olur. Korkularınızı ve güvensizliğinizi aşan bir şey vardır. Bilinçli olarak düşünseniz de düşünmeseniz de, orada olan bir şey vardır.

Sezgisel olarak –dileklerinizi gerçekleştirmek için değil, ancak O’nu yaşamınıza davet etmek veya kendinizi O’nunla paylaşmak için– Tanrı’ya döndüğünüzde, O’nun Ruhü’nün gerçekten içinizde, “Baba” diye seslendiğini göstermiş olursunuz. Bu, sizin aile olduğunuzun göstergesidir.

Aile olmak ilk sizin fikriniz değildi. Tanrı, Oğlu’nun Ruhü’nu içinize koydu. Ve O bunu yaptığından beri, siz yalnızca bir an için aile değilsiniz. Sonsuza dek ailesiniz.

Düşünün: Geçtiğimiz birkaç günü düşünün. Doğal olarak, sezgisel olarak Tanrı’ya seslendiğiniz zamanlar oldu mu?

Harekete Geçin: Kendinize karşı dürüst olun: İçinizde bir şey, gerçekten Tanrı’yla Babanız olarak konuşabileceğinizi söylüyor mu? Eğer öyleyse, O’na Ruhü için şükredin. Eğer öyle değilse, O’ndan sizi evlat edinmesini ve size Ruhü’nu vermesini isteyin.

27. GÜN

Sizinle İlgili En Gerçek Olan Şey, Bir Gün Tümüyle Olacağınız Şeydir

Tanrı'nın Mesih İsa'da size bağışladığı lütuftan ötürü sizin için her zaman Tanrım'a şükrediyorum... Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir. Sizleri Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le paydaşlığa çağıran Tanrı güvenilirdir. (1.Ko. 1:4, 8-9)

BİR KERESİNDE bir kadın bana, “Sanki Tanrı beni ilk baştan hiç kabul etmemiş gibi hissediyorum çünkü çok kötüyüm.” Belki aynısını söyleyecek kadar ileri gitmezsiniz ama aynı mantığın ağırlığını hissetmişsinizdir. Bunu gerçekleştirmenin en sağlam yolu şudur: Yanlış şeyler üzerinde düşünüp durmak. Yaptığınızdan ötürü pişmanlık duyduğunuz ahmakça, günahlı şeylerin listesini aklınızda döndürüp durmak. Hiçbir eksik kalmayana dek bunları dikkatlice maddelendirmek ve sonrasında her acı dolu detayı yeniden yaşamak. Peki bilin bakalım ne olur? Tanrı'nın sevgisini hissetmekten çok, utanç ve mahcubiyet hissedersiniz.

O suçluluk ve Tanrı'dan uzaklık hissi sizin hatalı biçimde, geleceğinin birincil olarak şimdi ve geçmişte yaptıklarınız tarafından belirlendiğine inanmanızdan kaynaklanır. Ama öyle değildir.

Sizin geleceğinizi belirleyen, İsa'nın geçmişi ve şimdisi. O kendi yaşamı ve ölümü aracılığıyla zaten kusursuz doğruluğu almış ve sizin kötülüğünüzü ve ondan kaynaklanan her türlü cezanızı kendi üzerine alabilmek için o kusursuz doğruluğu size vermiştir (bkz. Rom. 3:21-22; 2.Ko. 5:21). O şimdi birçok diğer şeyin yanında sizi koruyup güçlendirmeye ve böylece sizin gerçekten suçsuz olacağınızı garanti etmeye devam etmektedir (bkz. 1.Ko. 1:4-9).

Pavlus'un Korintlilere bu denli güven dolu biçimde yazabilmesinin sebebi budur. Pavlus'un ilk mektubunu okuduğunuzda Korintliler sizde hiç de olumlu bir etki bırakmaz. Darmaduman bir durumdadırlar. Bölücü (bkz. 1.Ko. 1-3), ahlaksız (bkz. 1.Ko. 5), acımasız (bkz. 1.Ko. 6), olgunluk-

tan uzak (bkz. 1.Ko. 8), bencil (bkz. 1.Ko. 6:12; 10:23) ve dışlayıcıdır (bkz. 1.Ko. 11). Eğer gelecekleri bugüne dek imanlarını ne kadar iyi yaşamış olduklarına bağlı olsaydı, onlar için hiçbir umut olmazdı.

Ama Pavlus umut doludur. Bir gün Tanrı'nın önünde dururken, onların tümüyle suçsuz –lekesiz– olacaklarını söyleme cesaretine sahiptir. Tanrı'nın onları Oğlu'yla bir ilişkiye çağırarak onlar için yapmış olduklarından ötürü, gelecekleri böyle olacaktır. Onların iyilikleri Tanrı'nın gelecekte onlar için hissedeceği şeylerin gücünü belirlemez. Tam tersidir: Tanrı'nın onlara duyduğu sevgi onların geleceğini belirler. İmanları ve imanlarını nasıl yaşadıkları önemlidir –hatta gereklidir– ama çok daha gerekli olan şey, ilk önce Tanrı'nın gösterdiği sadakattir. Onları sadık kılan ve sadık tutan şey budur. Onların şu anki (çok sayıdaki) düşüşleri onları tanımlamaz çünkü o düşüşler onların geleceğini dikte etmez. Onların geleceğini dikte eden Tanrı'dır. O'nu ayrı kılan şey O'nun size olan sadakatidir ve sizin O'nunla olan ilişkinizi ayrı kılan şey de O'nun size olan sadakatidir.

Peki düşüğünüzde O'nun sevgisini nasıl hissedebilirsiniz? Dönün ve gelecekle yüzleşin. Bir gün kendi sesiniz de dahil olmak üzere sizi suçlayacak hiçbir sesin olmayacağı gerçeği üzerinde, böylece suçsuz olmanın sizin için nasıl bir şey olacağı üzerinde derinlemesine düşünün. O geleceği gerçekliğe dönüştürmek için İsa'nın ne yaptığı ve ne yapmakta olduğu üzerinde derinlemesine düşünün. Mesih'in sizin için sergilediği doğruluk, size kendi sergilediğiniz yanlışlıklar kadar gerçek hissettirene dek Mesih'e odaklanmaya devam edin. Bunu yaptığınızda, O'nun sevgisini daha önce hiç olmadığı kadar derinden hissedersiniz.

Düşünün: Daha çok kimin eylemleri üzerinde düşünmeye meyllisiniz? Kendi eylemlerinizi mi, yoksa Mesih'in eylemleri mi?

Harekete Geçin: Mesih'in sizin geleceğinizi güvence altına almak için yaptığı ve yapmakta olduğu şeylerin olabildiğince açık, detaylı bir listesini yapın.

Harekete Geçin: Bugün geçmişe değil de geleceğe bakarak yaşamak sizin için nasıl olacak?

28. GÜN

“Eminim Tanrı Kesin Benden Bıkmıştır”

Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek tamamlayacağına güvenim var. (Flp. 1:6)

TANRI'NIN bizi sevdiğine inanmamızın önündeki en büyük zorluklardan biri, O'nun bize fazla benzediğini düşünmemizdir.

Baştan başlamayı severiz. Kendimize yeni bir başlangıca ihtiyacımız olduğunu söyleriz ve böylece kendimizi yeni ilişkilere ve yeni durumlara atarız. Romantik partnerleri değiştiririz, arkadaşlıklar başlatırız, farklı mahallelere taşınırız ve parıltılı gözlerle kendimizi hevesle yeni işlere veririz. Bu ilişkilerin ve ortamların geride bıraktıklarımızdan çok daha iyi olacağından eminizdir.

Sonrasında gerçek ortaya çıkar. Yeni arkadaşlarımız bizi yarı yolda bırakırlar. Taşındığımız mahalle ilk baştaki sıcaklığını ve hoş karşılayışını yitirmiş gibi görünür. Yeni şirketin kendine özgü kötü işleyen noktaları vardır ve bunlar bize farklı şekillerde batar. “Evet, balayı bitti” diyerek iç çekmenin nasıl bir şey olduğunu hepimiz tam olarak biliriz.

Ama sonrasında yine etrafımıza bakınmaya başlarız ve merak ederiz: “Davulun sesi uzaktan daha mı hoş geliyor acaba?”

Bunu hepimiz yaparız. Dolayısıyla Tanrı'nın da bize karşı aynı şeyi hissedeceğini beklememiz şaşırtıcı değildir. “Kesin O, bir noktada benimle ilgilenmesinin aslında bir hata olduğunu fark edecek ve yoluna bakmaya karar verecek.” O'nu iyimser bir Pollyannacıyla karıştırırız; tıpkı bizler gibi, O'nun fena hâlde saf olduğunu ve henüz O'nu bıkkın kötümser birine dönüştürecek acı gerçeklerle yeterince karşılaşmamış olduğunu düşünüyoruz. O'na sunduğumuz katı yürekliliğe ve yarım yürekliliğe (gönülsüzlüğe) bakarız ve O'nun –veya herhangi birinin– bizi tutkuyla sevebilmesi bir yana, bizimle takılabileceğini dahi düşünemeyiz.

Kapana kısılrız çünkü kendimizi büyütür, O'nuysa küçültürüz. Yaşamlarımızın karmaşıklığını ve başarısızlığını hiç kimsenin onları yeneden şekillendiremeyeceği kadar büyük görürüz. Ve O'nun bağlılığının

gücünü, bizim içimizde taşıdığımız öz-yıkıcılığa yetemeyecek kadar zayıf görürüz.

O'na hak ettiğini verme zamanı gelmiştir.

Tanrı sizin yaşamınızın O'nun yüceliğini kusursuz biçimde yansıtmıyor olmasından ötürü şaşkın değildir. Ama öyle olmasını ister. İsa yalnızca sizin önceki hâlinizden biraz daha iyi olabilme ihtimaliniz için ölmedi. O, günün birinde tıpkı O'nun gibi pak ve kusursuz olmanızı güvence altına almak için öldü.

Kutsal Yazılar boyunca bariz olan bir şey vardır. Tanrı başladığı her şeyi bitirir. O sizi kendisiyle bir ilişkiye kavuşturduğunda, önce kendisini sizde başladığı işi bitirmeye adadı (bkz. Flp. 1:6). O'nun size olan bağlılığı yalnızca sizin O'na olan bağlılığınızdan önce gelmekle kalmaz, aynı zamanda sizin bağlılığınızın üzerine inşa edildiği temeldir (bkz. Ef. 1:4, 11-12).

Öyleyse güvenle dolun. Bir gün O'nu, O'nun sizi sevdiği kadar tam ve eksiksiz biçimde seveceksiniz.

Düşünün: Mesih'le ilişkinizde, daha çok kendi ilişkisel zayıflıklarınız ve başarısızlıklarınız hakkında mı düşünüyorsunuz, yoksa O'nun ilişkisel güçleri hakkında mı?

Düşünün: İsa'nın size olan bağlılığı, sizin sizi O'ndan uzaklaştıran günaha olan bağlılığınızdan çok daha büyüktür.

Harekete Geçin: Kutsal Yazılar'a ve kişisel yaşamınıza bakarak, İsa'nın size ne kadar bağlı olduğunu ne şekillerde gösterdiğinin bir listesini yapın.

29. GÜN

“Ya Mesih’i Tanıdığımı İnkâr Ettiysem?”

Rab arkasına dönüp Petrus’a baktı. O zaman Petrus, Rab’bin kendisine, “Bu gece horoz ötmeden beni üç kez inkâr edeceksin” dediğini hatırladı ve dışarı çıkıp acı acı ağladı. (Lu. 22:61-62)

BELKİ şöyle düşünüyorsunuz: “Bu kitabın bazı kısımları faydalı ama anlamıyorsunuz. Ben belirsiz düşüncelerle veya hislerle boğuşmuyorum. Benim yaptığım şey çok daha kötü. Mesih’i reddettim.”

Belki insanlar iman konusuyla dalga geçiyorlardı ve sonra size Tanrı’ya inanıp inanmadığını sordular ve siz de başınızı hayır anlamında salladınız. Ya da belki yaşamınızı İsa’ya adadınız ancak bu kısa sürdü. Bir erkek, bir kadın, bir madde, bir yaşam tarzı, bir tutku veya bir kariyer dikkatinizi çaldı ve Tanrı’yla ilgili her şeye sırtınızı döndünüz. O’nunla konuşmayı, Kutsal Yazılar’dan beslenmeyi, O’nun halkıyla olmayı ve O’nun egemenliğini düşünmeyi bıraktınız çünkü yaşamı, dikkatinizi verdiğiniz o diğer şeyde buldunuz. Belki ağzınızla bu kelimeleri söylemediniz ama eylemlerinizi şöyle haykırıyordu: “Ben O’nu hiç tanımadım.”

Oysa şimdi, O’nu istiyorsunuz. O’ndan vazgeçtiğiniz gerçeğinden nefret ediyorsunuz ama bu gerçek inkâr edilemiyor. Zamanı geri alıp farklı kararlar verebilmeyi diliyorsunuz ama yapamıyorsunuz.

Yalnız değilsiniz. İsa’yı yalnızca kalabalıklar değil, en yakın üç arkadaşı Petrus, Yakup ve Yuhanna da dahil olmak üzere her öğrencisi terk etti. Utançla Petrus, İsa’yla herhangi bir bağlantısı olduğunu tekrar tekrar ve üstüne basa basa inkâr etti; üstelik daha öncesinde asla uzaklaşmayacağını, inkâr yerine hapsi ve ölümü yeğleyeceğini söylemişti (bkz. Lu. 22:33). O’nun öğrencilerinin hepsi katıldı ve aynı şeyi söyledi (bkz. Mat. 26:35). Onlar da bağlılıklarını sürdürmede Petrus’tan daha başarılı değildiler.

İsa hiç şaşırmadı; kendi takipçilerinin bunu yapacaklarını biliyordu. Hatta bunu öncesinden söylemişti (bkz. Mat. 26:31). Daha da iyisi, İsa onlara yaratmak üzere oldukları sorunu kendisinin halihazırda çözmüş olduğunu söyledi. İsa onların imanlarını yitirmemeleri için dua etmişti (bkz. Lu. 22:31-32). Bunu tümüyle sindirin: Onların inkârları, imanlarını

bitirmedi. İsa'nın onlar için yapmış olduklarından dolayı, inkârlarından önce O'na inandılar ve yine aynı sebeple, inkarlarından sonra da inanmaya devam edeceklerdi.

Ama İsa duayla kalmadı. Onların ardınca gitti. Ölümünden dirildikten sonra, onlarla buluşacağı yeri onlara bildirmek için –Petrus'u ayrı tutarak– onlara bir mesaj yolladı (bkz. Mar. 16:7). Mesih onlarla buluştu, onları kardeşleri olarak adlandırdı ve Petrus'u düzeltti (bkz. Yu. 21:15-19).

Bu yüreklendiricidir. Ama İsa'nın sizin için aynısını yapıp yapmayacağını nasıl bilebilirsiniz? Petrus'a bakın. İnkârını düşünüp kavradığında, Petrus acı acı ağladı. Bu size Petrus'un inkârının, Tanrı'nın onu dönüştürdüğü iman adamına zıt düştüğünü gösterir. Bu da size O'nun düzeltilmesinin eli kulağında olduğunu, yani İsa'nın Petrus'u düzeltme vaadini yerine getireceğini gösterir.

Mesih'i inkâr ettiğinizden ötürü üzgün müsünüz? Hiç inkâr etmemiş olmayı diliyor musunuz? Zamanı geri alabilmeyi ve farklı bir şey yapabilmeyi diliyor musunuz? Öyleyse güvenle dolun. İsa sizin için de dua etmiştir ve sizi de düzeltecektir.

Düşünün: Sizin Mesih'e olan bağlılığınızın gücüne mi, yoksa O'nun size olan bağlılığının gücüne mi daha çok güveniyorsunuz?

Düşünün: Mesih'i inkâr etmiş olduğunuz zamanlar, açıkça veya yaşam tarzınız aracılığıyla gerçekten canınızı sıkıyor mu?

Harekete Geçin: Size sadakatsizliğinizden ötürü üzgün olma armağanını verdiği için İsa'ya şükredin. O'nun imanınızı düzeltmek üzere etkin olmasından dolayı ne kadar coşkulu olduğunuza O'na anlatın.

30. GÜN

Ruh'un Meyvelerinde Büyüyor Musunuz?

Çünkü bu niteliklere (erdem, bilgi, özdenetim, dayanma gücü, Tanrı yoluna bağlılık, kardeşseverlik ve sevgiye) artan ölçüde sahip olursanız, Rabbimiz İsa Mesih'i tanımakta etkisiz ve verimsiz olmazsınız. (2.Pe. 1:8)

BİTKİLER büyür. Büyümeyi bıraktıkları tek zaman, ölmeye başladıkları zamandır. Hayvanlar da büyür. Yalnızca boyut olarak büyümekle kalmazlar, aynı zamanda daha fazla yaşam deneyimi kazandıkça içsel olarak da olgunlaşırlar. Ve insanlar da büyür. Büyürüz. Kimsenin bize büyümemizi buyurmasına gerek yoktur. Eğer yaşamı devam ettirmek için ihtiyaç duyduğumuz şeylere sahipsek, fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak gelişir, kendimizi ve çevremizdeki dünyayı denetim altına alırız. Bu, canlılığın doğasının bir parçasıdır.

Bu, büyümenin her zaman aynı hızda veya aynı alanda olacağı anlamına gelmez. Veya her zaman büyüdüğünüzün farkında da olamazsınız. Hatta, büyümeyi görmek genellikle onu anbean değerlendirmek yerine, geçmişle şimdiyi karşılaştırdığımızda daha kolay olur. Ama büyüme gerçekleşir. Gerçekleşir çünkü yaşamın içerisine nakşedilmiştir. Yaşamak büyüme-dir. Bunu durduramazsınız.

Bu, ruhunuz için de geçerlidir. Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşadığında, O sizin ruhunuzun da büyümesini sağlar (bkz. 2.Pe. 1:8). Tanrı ruhunuzu bir kez doğdurduktan sonra, ruhsal olarak gelişir ve olgunlaşırsınız (bkz. 2.Ko. 3:18). Bunu iki şekilde görürsünüz.

İlk olarak, öncesinde bunları görmüyorken, yaşamınızda Tanrı'nın karakterinin yönlerini –O'nun Ruhu'nun meyvelerini– görürsünüz (bkz. Gal. 5:16-24). Sizi şaşırtan şekillerde sabırlı, nazik, fedakâr ve cesursunuzdur. Öncesinde sizin canınızı sıkan bir zorluk hakkında şimdi şikâyet etmiyorsunuzdur. Tanrı'yla kıyaslanamayacak kadar vasat bile olsa, yaşamdaki tepkileriniz Tanrı'nın tepkilerine benziyordur.

İkinci olarak, Ruh'un tomurcuklanan o özelliklerinin büyüdüğünü görürsünüz (bkz. 2.Se. 1:3). Sabrınız artıyordu. Zorluklara katlanma ka-

pasiteniz artıyordu. Fedakârlık etmek eskisi kadar zor değildir. Başkalarından yana veya başkalarına karşı ayakta durabiliyorsunuzdur. Tanrı'yı daha fazla tanıdıkça, yaşamınızda O'nun karakterini gittikçe daha fazla görüyorsunuzdur.

Şimdi dikkat edin: Ruhunuzun düşmanı, sizi büyümenin önemine karşı kör etmeye çalışacaktır. Şu sözlerle sizin dikkatinizi dağıtacaktır: "Hey, falanca kişinin yaptığını gördün mü? Onlar falanca konuda senden çok daha iyi. Sen gerçekten bir Hristiyan olduğuna emin misin?"

İşte o zaman falanca kişi hakkında düşünmeyi bırakmanız ve bunun yerine kendi yaşamınız hakkında düşünmeniz gerekir. Eskiden içinizde bunların hiçbiri yokken, şimdi içinizde biraz bile olsa sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat veya özdenetim görüyor musunuz? Bunlardan herhangi birinin daha da güç kazandığını görüyor musunuz? Eğer öyleyse, güvenle şu cevabı verebilirsiniz: "Benim falanca kişi gibi olmadığım doğru olabilir ama bir zamanlar olduğum kişi de değilim. Büyüyorum."

Kendinizi bir başkasının kutsallık seviyesine bakarak değerlendirmek yerine, yaşamınızdaki Ruh'un meyvelerinde ne kadar büyüme ve gelişme olduğuna bakın. Gördüğünüz şey belki istediğiniz kadar gelişmemiş bir şeydir ama herhangi bir iyilik görüyorsanız, bu, Tanrı'nın etkin olduğunun işaretidir. O sizin göklerdeki Babanız gibi olabilmeniz için, sizi normal, sağlıklı bir çocuk gibi büyütüyordur.

Düşünün: Kendinizde Tanrı'nın karakterinin herhangi bir belirtisini görüyor musunuz? O hâlde size Ruh'u vermiş olduğu için ve sizi büyüttüğü için O'na şükredin.

Düşünün: Eskisine kıyasla şu anda O'nun karakterine daha fazla sahip olduğunuza dair herhangi bir belirti görüyor musunuz? O hâlde O'na şükredin ve sizi daha da fazla büyütmesini isteyin.

31. GÜN

Tanrı Uzun Vadede Sizinledir

[Tanrı], “Bırak beni, gün ağarıyor” dedi. Yakup, “Beni kutsamadıkça seni bırakmam” diye yanıtladı. (Yar. 32:26)

SÖZ KONUSU Tanrı’yı tüm yüreğimizle ve istikrarlı biçimde takip etmek olduğunda, hiçbirimiz mükemmel bir sabıka kaydına sahip değilizdir. Hepimizin Tanrı’ya karşı kayıtsız veya hatta düşman olduğu dönemler olmuştur.

Ama ya bu dönemleriniz çok fazlaysa? Ya Tanrı sizin uğraşılmayacak derecede ele avuca sığmayan, fazla masraflı, fazla muhtaç, fazla inatçı veya fazla zor olduğunuza karar verirse? Ya yaptığı yatırımdan eline hiçbir şey geçmediğini düşünüyor ve şöyle diyorsa, “Açık konuşayım, çok denedim ama buraya kadar”?

İbrahim’in torunu Yakup, Tanrı’yı tüketmek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Tanrı onu, o daha doğmadan önce, Mesih’in yeryüzüne geleceği soy zincirinin bir sonraki halkası olmak üzere seçmişti (bkz. Yar. 25:23). Ama Yakup bir iman adamı olarak fazla gelecek vaat etmiyordu. Ağabeyini kandırıp oğulluk hakkını elinden aldı ve sonra babalarını da kandırarak aile kutsamasını çaldı. Tanrı hakkında bilgisi olsa da, O’nunla kişisel bir ilişkisi olduğuna dair (bkz. Yar. 27:20) veya hatta Tanrı’nın onun yaşamını koruyacağına güvendiğine dair hiçbir emare göstermedi. Böylece oradan gizlice ayrıldı.

Düşününce, Yakup o sırada yetmiş yedi yaşındaydı. Tanrı halkının çadırlarında o kadar yıl yaşamıştı ve yine de buna yaraşır hiçbir iman sergilemiyordu. Ama bu, Tanrı’yı caydırmadı. Yakup kaçarken, Tanrı ona göründü ve onunla olacağını, onu koruyacağını ve onu güvenli biçimde geri getireceğini vaat ederek, tüm ulusları onun aracılığıyla kutsama niyetini tekrardan doğruladı (bkz. Yar. 28:13-15).

Yakup yirmi yıldır uzaktaydı. O yirmi yıl bu adamla ilgili çirkin şeyler gösteriyor ama aynı zamanda bir başka şey de gösteriyor. O yirmi yıl, Tanrı’nın onunla olduğunu ve sözünü tuttuğunu kanıtlayan bazı küçük iman kıpırtıları gösteriyor. O yirmi yıldan sonra, Tanrı Yakup’a memleketine

geri dönmesini söyler ve karanlık bir gecede yolda onunla fiziksel olarak güreşir. Yakup'un Tanrı'yı her şeyden çok arzulayışını nihayetinde orada, neredeyse yüz yaşına geldiği zaman görürsünüz.

Tanrı ona, "Bırak beni" der. Ama Yakup, "Beni kutsamadıkça seni bırakmam" der. Ellerini bu dünyanın sunduklarıyla doldurmaya çalıştığı bir ömrün sonunda, Yakup gerçekten tutunmak istediği şeyin –her şeyden çok istediği şeyin– Tanrı'nın kendisi olduğuna karar vermiştir.

Yakup ne zaman kurtuldu? Kim bilir? Bildiğimiz şeyse şu ki, o tümüyle farklı biri olana dek Tanrı onunla oldu.

İmanınızda sona dek dayanmanın olmazsa olmaz noktası, Tanrı'nın size sona dek dayanmasıdır. Tanrı arzu ettiği karşılığı, yani O'nun sizi istediği kadar sizin de O'nu istemenizi güvence altına almak için sizi arar ve sizinle güreşir. Evet, muhtemelen O'ndan uzaklaştınız ve bunu muhtemelen birden fazla kez yaptınız. Ama kendinize sorun: "O'nu hâlâ istiyor muyum?" Cevap barizdir: Elbette istiyorsunuz. Bu yüzden bu kitabı elinize aldınız ve okuyorsunuz. Bunlar, O'nun sizden vazgeçmemiş olduğunu gösteren iman parıltılarıdır. Size O'nun size hâlâ bağlı olduğunu gösterirler.

Buna cevap olarak siz de O'na sarılın ve aklınızı huzura erdirin: Rab kendi halkının O'na bağlı kalması için, kendi halkına uzun vadede bağlıdır.

Düşünün: Yüreğinizi Mesih'ten başka ele geçiren bir şey var mı? O'nu yarım yürekle mi takip ediyorsunuz?

Harekete Geçin: Eğer Tanrı Yakup'u değiştirebiliyorsa, sizi de değiştirebilir. Rab'den O'nun sizi sıkıca tuttuğu gibi sizin de O'nu sıkıca tutabilmenizi sağlamasını dileyin.

Sonuç

Yeni Yaşamınız Şüphelerinizden Çok Daha Güçlüdür

Bir Hristiyan olarak, “arada” bir yaşam sürmektesiniz. Şu anda Yeni Yaratılış’ın bir parçasısınız (bkz. 2.Ko. 5:17). Mesih’le birleştiniz ve O’nun tanrısal doğasına ortaksınız (bkz. 2.Pe. 1:3-4). Ama henüz tümüyle olgun değilsiniz (bkz. Ef. 4:11-13) ve hâlâ bir ayartı dünyasının ortasında aktif bir günah doğasıyla mücadele etmektesiniz (bkz. Gal. 5:16-17).

Her iki gerçeklik de, görünürde ne kadar çelişkili gibi görünürlerse görünsünler, doğrudur ama eşit güçte değildirler. Bazen, özellikle de ayartıların altında ezilip günaha teslim olduğunuz zamanlarda öyle hissetmeniz dahi, Tanrı’nın içinizde var ettiği yaşam, kötülüğün ve karanlığın dünyasından çok daha güçlüdür.

Şükürler olsun ki, biz kendi gerçeklik algılarımızdan ötürü körlük veya dikkat dağınıklığı yaşasak bile, Tanrı öyle değildir. Rab bizi, bizi gelecek çağa mükemmel biçimde uyumlu hâle getirme hedefine doğru götürmeye şefkatle, istikrarla devam eder.

Yapmış olduğunuz hiç ama hiçbir şey O’nu ters köşe yapmamış veya O’nun tasarılarını yeniden gözden geçirmesine sebep olmamıştır ve olmamaktadır. Tanrı sizden usanmamıştır. O aşınmaz. Sıkkin veya öfkeli değildir. Kendisini size bağlarken ne yaptığını kesinlikle biliyordu ve sizi olmanızı istediği yüce sadakatli kişiye dönüştürmek için kendisinin yeterli olacağını da biliyordu.

Ama Tanrı sizin için tasarladığı bu geleceği size karşı hor kullanmadan gerçekleştirir. O sizi isteğiniz dışında kutsallığa zorlamaz ve bu da, bazı zamanlarda olmakta olduğunuz kişiyle her zaman bağdaşmayan şeyler yaptığınız anlamına gelir. O deneyimler şüpheye kapı açar; gerçekten kurtulup kurtulmadığınızı sorgulamanıza neden olur.

Mesih’e ayak uydurmakta başarısız olduğunuz zamanlarla nasıl başa çıkarsınız? O zamanların sizde üzüntü uyandırması, ancak umutsuzluk uyandırmaması gerekir. Mesih’in mükemmel sıfatlarından yoksun olmak bir trajedidir ve her düşüşün kederi uygun şekilde yaşanmalıdır. Ama Me-

sih'in dirilişinden sonra, O'nun halkındaki herkesin yaşamı sevinçle bitmektedir. Biz veya başkaları hikâyeye kaç tane trajik unsur dahil etmeyi seçersek seçelim, Tanrı'nın çocukları tüm engelleri zaferle aşarlar.

Tanrı'ya Hak Ettiğini Verin

Eğer hâkim öyküyü –ve en önemlisi de öyküye kimin hükmettiğini– unutursanız, kendinize gereğinden fazla sorumluluk atfedersiniz. Ve bunu farkında olmadan yapmak kolaydır. Danışmanlık yaptığım bir kadının şu sözümü oldukça faydalı bulmuştu: “Sen kendi yaşamını mahvetmeye yetine, Tanrı'nın seni senden kurtarma ve özgür kılma yetisinden daha çok güveniyorsun.”

Kendinizi o kadınla bağdaştırabiliyor musunuz? Ben bağdaştırabiliyorum. Çok sık biçimde, Mesih'in ardınca gitme, kutsallığı arzulama, sadık olma ve doğrulukla yaşama konusunda kendi yetilerime çok fazla önem veriyorum. Madalyonun öbür yüzündeyseniz, Tanrı'nın Ruhuna ve içimdeki etkinliğine çok az önem vermiş oluyorum. O'na hak ettiğini pek vermezken, kendime hak ettiğimden fazlasını veriyorum.

Bunun çözümü kutsallığı veya kutsallaştırılmayı umursamamak, “Tamam, İsa beni kurtardı. Bu yüzden nasıl yaşadığımın önemi yok” demek değildir. Çözüm şunu görmektir: Siz yaşamınızda ne kadar aktif olursanız olun, Tanrı çok daha aktiftir. Çözüm, Tanrı'nın ailesinde yer sahibi olmayı hak etmediğinizi ama gerçekten de yeriniz olduğunu hatırlamaktır. Tanrı'nın ailesinde yeriniz vardır çünkü Tanrı sizin için bunu istemiştir.

Öyleyse O'nun arzusunun kanıtını bulmak için Kutsal Yazılar'a bakın ve onun üzerinde derinlemesine düşünün; yüreğinize derinden kazınana dek onu aklınızda döndürüp durun. Kurtarıcınız Mesih'in sizi günahın gücünden özgür kılmak için gerekeni yapmış olduğunu görmek için bakın. O'nun sonsuza dek sizinle olma amacını günlük, yaşanabilir bir gerçeklik hâline getirmeniz için size vermiş olduğu kaynakları görmek için bakın. Sonra, O'nun yapmış ve sağlamış olduğu her şeyin ışığında, O'nun sizin için istediği şeylere engel olabileceğinden korktuğunuz şeylere bakın ve onların gerçekte ne kadar zayıf ve güçsüz şeyler olduğunu görün.

Neyi Hatırlamalısınız?

Şu anda sizinle Tanrı arasında duran hiçbir şeyin olmadığını ve hiçbir şeyin de duramayacağını fark edin. İsa sizin için yaptığı her şeyi, Baba çok istediği için yaptı. Oğul ve Baba size neyin gerçek olduğunu hatırlatması ve o gerçeğe göre yaşamınıza yardımcı olması için, yüreğinize Kutsal Ruh'u gönderdiler. O şeylere odaklanın ve Tanrı'nın sevgisini hissedeceksiniz – ve o sevginin sizden asla alınamayacağını bileceksiniz.

Ve O'nun tüm bu şeyleri sizin için yaparken gösterdiği tutuma baktığınızdan emin olun. Mesih'le ilgili peygamberlik edilen şeyi hatırlayın: Ezilmiş kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek” (Yşa. 42:3). Mesih'in o peygamberliği hem yakın arkadaşlarıyla hem de yabancılarla nasıl yaşama döktüğünü hatırlayın. O'nun dün, bugün ve sonsuza dek aynı olduğunu hatırlayın.

O'nun insanların iman bocalamalarına nasıl şefkatle yaklaştığını, öyle ki, Yahuda'nın Tanrı halkını, “Kararsızlara merhamet edin” diye uyarabildiğini hatırlayın (Yah. 22). Şüphe duyanlara merhamet göstermek Tanrı halkının bir özelliği olmalıdır çünkü Tanrı'nın bir özelliğidir.

Bu nasihat (Yah. 22) yalnızca şüphe duyan diğer insanlara nasıl davranmanız gerektiğiyle ilgili değildir. Onu kendinize davranış şekliniz açısından da benimseyin ve sonrasında İsa'ya koşun. O'nun tutumu bir adamın O'na gitmesine ve O'na, “İman ediyorum, imansızlığımı yenme yardım et!” diye feryat etmesine davetiye olmuştu (Mar. 9:24). İsa o adamın oğlunu iyileştirdi ve aynı zamanda daha zor olan şeyi de yaptığını gösterdi: Adamın imansızlığını iyileştirdi.

İşte karşınızdaki Tanrı budur; kendilerine çekidüzen veremeyen gerçek insanları nasıl seveceğini bilen bir Tanrı'dır. O'nun sevgisine odaklanın ve yetkin sevginin korkuyu silip attığını hatırlayın (bkz. 1.Yu. 4:18). Korkuya odaklanmak veya korku uyandıran şeylere odaklanmak, sizi ruhsal olarak felç veya motivasyonsuz kılar. Bunun yerine sevgiye; birçok şüpheyle mücadele edeceğinizi bilen ve sizi sevgisiyle her birinden uzaklaştırmaya kararlı olan bir Tanrı'ya odaklanın.

Bu Yolculuk İçin Önerilen Kaynaklar

John Bunyan, *Çarmih Yolcusu**

Bu alegorik kitapta, Bunyan ana karakteri Hristiyan'ın, iman yaşamını yaşamaya çalışan herkese tanıdık gelecek olan yerlerden – Karamsarlık Bataklığı, Alçalma Vadisi, Ölüm Gölgesi Vadisi ve Çaresizlik Devî'nin Hristiyan'ı yalnızca hapsedmekle kalmadığı, aynı zamanda ona işkence ettiği Şüphe Kalesi'den– geçtiği yolculuğunu anlatıyor.

Yolda giderken, Hristiyan birçok tanıdık insan tipiyle –örneğin Uysal, Bay Dünyasal Bilge, Ürkek ve Bilgisiz gibi tiplerle– karşılaşılıyor ve her biri Hristiyan'a, Göksel Şehir'e giden daha kolay bir yol öneriyor. Zaman zaman Hristiyan onların kötü tavsiyesine kulak veriyor. Zaman zaman kendi içerisindeki ayartılara teslim oluyor veya Şeytan'la mücadele etmekten bitkin düşüyor. Yine bunlar da Mesih'i takip eden bir kişi için bilindik deneyimlerdir.

Ama Hristiyan, yolculuğunda kendisini yüreklendiren beklenmedik arkadaşlarla –Müjdecî, Yorumcu, Sadık ve Umutlu karakterleriyle– de karşılaşılıyor ve tam ihtiyacı olan anda Rab tarafından gönderilen yardımı buluyor.

Bunyan'ın sunduğu tasvirler ve betimlemeler, sahip olduğunuz yoğun mücadelelerin ve şüphelerin Tanrı halkı için normal olduğunu anlamanıza yardımcı olacaktır. Bu rahatlatıcıdır. Ve daha da faydalı olansa şu ki, en kötü anın asla kalıcı olmadığını çünkü gerçek Kral'ın kendi çarmih yolcularının her zaman O'nunla olmaları için ihtiyaç duydukları her şeyi sağladığını fark edecek olmanızdır.

Os Guinness, *God in the Dark: The Assurance of Faith Beyond a Shadow of Doubt* (Wheaton, IL: Crossway, 1996).

Guinness şüpheyile imansızlığı birbirinden ayırıyor ve hem imanın hem de imansızlığın yaşamın zorluklarına aynı geçerlilikte cevaplar sunmaları durumunda şüphe etmenin normal olduğunu öne sürüyor. Bu ikilemi Tanrı'nın gerçekte kim olduğunu anlayarak çözdüğünüzü

* Ç. N. Bu kitap Türkçe olarak da mevcuttur. İlgilenen okuyucular internet üzerinden temin etmeyi deneyebilirler.

açıklıyor. Gerçek Tanrı'yı gördüğünüzde, yalnızca imansızlığın yetersizliğini görmekle kalmaz, aynı zamanda O'nu kişisel olarak daha çok istediğiniz için, O'na ilişkisel olarak da yönelirsiniz.

Guinness şefkatli biçimde şüphenin farklı kategorilerine değiniyor; öncelikle imanın başlamasıyla ortaya çıkan şüpheleri ve sonrasında da iman yolculuğu boyunca ortaya çıkan şüpheleri ele alıyor. Yaptığı sistematik değerlendirme, Tanrı'nın kendi halkına karşı sadık olduğuna ve sadık kaldığına inanmak için bir temel inşa ediyor.

Donald S. Whitney, *How Can I Be Sure I'm a Christian? What the Bible Says About Assurance of Salvation* (Colorado Springs: NavPress, 1994).

Whitney kurtuluşun güvencesinin temelinde, Kutsal Yazılar'da açıklandığı şekliyle Tanrı'nın kendi halkını günahlarından kurtarmak için ne yapmış olduğunun yattığını öne sürüyor. Tanrı'nın sevgisine güvenme veya ondan emin olmaya yönelik diğer tüm çabalar –örneğin kendi ahlaki çabalarınıza bel bağlamak veya ruhsal deneyimler aramak gibi– sizi Tanrı'nın size olan tutumu konusunda kesinlikle kararsız bırakacaktır.

Whitney'nin güvence konusundaki bu kısa ama kapsamlı değerlendirmesi, özünde okunabilir bir kurtuluş teolojisi niteliğinde; kurtuluşun ne olduğunu, nasıl elde edildiğini, göstergelerinin ne olduğunu ve sahici veya sahte olup olmadığının nasıl ayırt edileceğini açıklıyor. Ayrıca Tanrı'nın merhametiyle sizi kurtarmış olduğundan şüphe etmeye devam etmeniz durumunda neler yapabileceğinize ilişkin uygulamaları öneriler de sunuyor.



BIBLICAL COUNSELING COALITION

The Biblical Counseling Coalition (Kutsal Kitap Danışmanlığı Koalisyonu), Kutsal Kitap danışmanlığını küresel düzeyde geliştirme ve yayma konusunda tutkudur. Biz bunu yayıncılıkla, kurduğumuz bağlantılarla ve iş birliğiyle gerçekleştiriyoruz.

Yayıncılık, Kutsal Kitap danışmanlığı hizmetlerinin ve kaynaklarının tanıtımını yaparak dünyada acı çeken insanlara umut ve şifa götürmektedir. Kutsal Kitap danışmanlığının tanıtımını *15:14* adlı podcastimiz, web sitemiz (biblicalcounselingcoalition.org), ortak hizmetler, konferans katılımları ve kişisel ilişkiler aracılığıyla yapıyoruz.

Bağlantılar Kurmak. Kutsal Kitap danışmanları ve Kutsal Kitap danışmanlığı hizmetleri arasında bağlantılar kurmak, BCC'nin merkezinde yer alan bir unsurdur. BCC, Kutsal Kitap danışmanlığı akımında küresel bir Kutsal Kitap danışmanları ağı oluşturma ihtiyacını ve burada yatan gücü gören önderler tarafından kurulmuştur. Müjde'yi merkez alan ilişkiler kurarak bireyleri ve hizmetleri birbirine tanıtıyoruz.

İş birliği, bizim bağlantı kurma çabalarımızın doğal bir ürünüdür. Kutsal Kitap danışmanlarının ve hizmetlerinin birlikte çalışarak daha başarılı olacağına içtenlikle inanıyoruz. BCC İnanç Bildirgesi, Kutsal Kitap danışmanlığının açık ve kapsamlı bir tanımıdır; otuzdan fazla önde gelen Kutsal Kitap danışmanının iş birliğiyle yaratılmıştır. BCC aynı zamanda pastörlere, kilise önderlerine, danışmanlık yapanlara ve öğrencilere teolojik anlamda bilgelik ve uygulama anlamında uzmanlık sağlayan, üç bölümden oluşan ve birçok yazarın katkıda bulunduğu bir eser yayınlamıştır. Her yıl kitaplar, makaleler, videolar, sesli kaynaklar ve Kutsal Kitap danışmanları için yardımcı olacak diğer ürünlerin üretimi için olanak sağlayabilmekteyiz. Birlikte çalışmak, Kutsal Kitap danışmanlığı alanında sağlam kaynaklar üretmemizi ve en iyi uygulamayı geliştirmemizi sağlıyor. Böylece kilisemizdeki ruhsal bakım hizmetimizi geliştiriyoruz.

BCC hakkında daha çok bilgi edinmek için biblicalcounselingcoalition.org adresini ziyaret edin.

“Eğer bu kitabı elinizde tutma sebebiniz, Tanrı'yla aranızın düzelmiş olup olmadığı konusunda bocalamanızsa... bu sayfalarda sağlam, Kutsal Kitap'a dayalı yardım bulacaksınız.”

—**DONALD S. WHITNEY**, *Kutsal Kitap Ruhsallığı Öğretmeni ve Teoloji Okulu Yardımcı Dekanı, The Southern Baptist Theological Seminary, Louisville, Kentucky; Yazar, How Can I Be Sure I'm a Christian?*

TANRI SİZİ GERÇEKTEN SEVİYOR MU? Gerçekten kurtuldunuz mu? Günah ve acıların sizi Tanrı'dan daha güçlü biçimde tuttuğundan mı korkuyorsunuz? Tanrı sizin korkularınızdan ve sorularınızdan dolayı tehdit altında hissetmez ve O tümüyle size yönelik yüreğini gösterebilecek Kişi'dir. Pastörlük ve danışmanlık deneyimlerine dayanarak, William Smith sizin Tanrı'nın sevgisine, vaatlerine ve ilgisine duyduğunuz güveninizi günbegün arttırmak için ruhsal Kutsal Yazı okumaları, derin düşünme soruları ve uygulamaya yönelik eylem noktaları sunuyor.

Yaşam İçin 31 Günlük Ruhsal Okumalar serisinde, Kutsal Kitap danışmanları ve Kutsal Kitap öğretmenleri, belirli durumlara ve mücadelelere cevap olan Kutsal Yazı metinleri aracılığıyla, Tanrı'nın Sözü'nü her gün pratik şekillerde hayatınıza uygulamanıza yardımcı olmaktadır.

“Her günlük okuma zihni odaklayan ve ruhu güçlendiren yeni bakış açısı, özgürleştiren içgörüler ve Kutsal Kitap bilgeliği sunuyor. Bir ayınızı verin ve *Güvence* kitabının Tanrı'ya olan imanınızı zenginleştirmesine izin verin.”

—**DAVE HARVEY**, *Baş Pastör, Summit Kilisesi, Naples, Florida; Yazar, When Sinners Say “I Do”: Discovering the Power of the Gospel for Marriage*

Bill şüphelerimizi görmezden gelmiyor veya duygularımızı küçümsemiyor. Bunun yerine, sürekli, nezaketle ve bilgelikle bize çobanlık ederek, bizi tekrardan *yegâne* Çoban'a ve Kutsal Yazılar'a yönlendiriyor.

—**BOB KELLEMAN**, *Stratejik Gelişim Başkan Yardımcısı ve Dekan, Faith Bible Seminary, Lafayette, Indiana; Yazar, Keder: İsa'yla Yürümek*

WILLIAM P. SMITH, farklı kiliselerde hizmet etmekte, Christian Counseling & Educational Foundation'da öğretim üyesi görevinde bulunmakta ve Westminster Theological Seminary'de uygulamalı teoloji dersleri vermektedir. Kendisi *Parenting with Words of Grace* ve *Loving Well (Even If You Haven't Been)* adlı kitapların yazarıdır.



**KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI**

